

תפ"ח 1065/09 - מדינת ישראל נגד אלי פחימה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 יולי 2014

תפ"ח 1065-09 מ"י נ' פחימה(עציר)

בפני: כבוד השופטת שרה דותן - אב"ד

כבוד השופט שאול שוחט

כבוד השופטת שושנה אלמגור

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד סיון פיכמן ודפנה וכניש

נגד

הנאשם

אלי פחימה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד מנחם רובינשטיין

הכרעת דין

ניתן בזה צו איסור פרסום על שמות העדים אשר שמם מופיע בראשי תיבות בהכרעת הדין ועל כל פרט העשוי להביא לזיהויים.

רקע עובדתי

בתאריך 12.08.09 לאחר חצות נמצאה גופתה המבותרת של ביאטריס רודוב (להלן: "ביאטריס" או "המנוחה"), בת 62 במותה, בפח אשפה בפינת הרחובות רש"י ועמל ברמת גן.

ביאטריס, התגוררה בדירה בקומה השניה ברחוב סוקולוב 15, פינת רחוב החרושת 12 ברמת גן, במרחק לא רב ממקום מציאת הגופה.

חלקים מגופת בתה של ביאטריס, דניס רודוב, שהיתה בת 36 במותה (להלן: "דניס"), נמצאו בתאריך 13.08.09 בשעות אחה"צ בקטעים שונים לאורך נחל אלכסנדר.

דניס, שסבלה מבעיות נפשיות, התגוררה באילת, בדירה שרכשה עבורה אמה. בימים שקדמו להרצחה, התארכה בבית האם ברמת גן.

אין חולק כי, במשך מספר שנים עובר להרצחן של שתי הנשים, קיים הנאשם קשר זוגי עם ביאטריס ונהג ללון בדירתה פעמיים שלוש בשבוע, בעיקר בסופי שבוע. במקביל ליחסיו עם ביאטריס, קיים הנאשם מערכת יחסים זוגית עם נשים נוספות וביניהן גם העדה ר.צ., המתגוררת בבת ים, אשר בדירתה שהה במרבית ימי השבוע.

ביאטריס ודניס נראו לאחרונה בחיים בדירת האם, בשעות הערב של ה- 10.8.09 על ידי ע.פ., קרוב משפחה של הנאשם, אשר ביקר בדירה.

בצאתו מן הדירה בשעה 22:30, נותרו במקום הנאשם ושתי המנוחות (עמ' 125 לפרוטוקול וכן ת/38 ו- ת/39).

ביאטריס עבדה כמנהלת חשבונות בחברת "אפקון תעשיות", ועל פי עדות חברתה לעבודה אורנה מנצור-חיון, המנוחה היתה עובדת מסורה ודייקנית ולא נהגה להעדר מעבודתה ללא הודעה מוקדמת. משלא התייצבה ביאטריס לעבודתה, מבלי שהודיעה על כך, הפנתה העדה את תשומת לבו של מר אבי וינטר מנכ"ל החברה והלה הודיע, בתאריך 16.08.09, למשטרה על העדרותה של ביאטריס.

התפתחות החקירה

לאחר גילוי גופתה של ביאטריס, נמסר הטיפול בחקירה למרחב דן של המשטרה. בשלב זה לא היה בידי החוקרים קצה חוט, לא ביחס לזהות הנרצחת ולא באשר לנסיבות הרצחה. לאחר גילוי גופתה של דניס בנחל אלכסנדר, החליט מפכ"ל המשטרה למסור הטיפול בחקירה ליחב"ל, במטרה לרכז החקירה במקום אחד (עדות פקד דהן עמ' 418).

גילוי גופתה של ביאטריס בפח האשפה, ביחד עם הידיעה על הגופה הנוספת שנמצאה בנחל אלכסנדר, עוררה חששות רבים בקרב השכנים שהתגוררו בסביבה הקרובה.

מרק גרוס, שהיה צוער בקורס קציני משטרה של משמר הגבול, התקשר לאחיו הצעיר שהתגורר עם הוריו סמוך למקום ושוחח עמו על הפרשה. בשיחתם סיפר לו האח כי חברו הטוב ל.ש. ואחותו שמעו צעקות והבחינו באירועים חשודים.

גרוס נפגש עם ל.ש. וניסה לשכנעו לפנות למשטרה, אולם הלה חשש וביקש לא להיות מעורב בחקירת הפרשה.

גרוס, אשר סבר כי הצעקות ששמעו בני משפחתו של ל.ש. קשורות לרצח, פנה ליחב"ל ודיווח על המידע (עדות פקד דהן עמ' 418).

בתאריך 16.08.09 הגיעה פקד עמית דהן לבית משפחת ש. והחלה לתחקר את בני המשפחה.

מאמרותיהם הבינה פקד דהן כי בלילה בו נשמעו הצעקות, נראה גבר במרפסת הדירה בקומה השניה של בית מס' 15 ברחוב סוקולוב.

על מנת לבדוק מידע זה והשלכותיו על החקירה, יצאה פקד דהן מבית משפחת ש. לכיוון הבית בו התגוררו המנוחות. בדרכה פגשה בחוקרים של מרחב דן, אשר נשלחו לבדוק את המידע שנמסר להם ממקום עבודתה של ביאטריס.

אנשי המשטרה פרצו לדירתה של ביאטריס בעזרת מכבי אש.

הראיות הקשורות לגופות שנתגלו ברמת גן ובנחל אלכסנדר הוצלבו להודעת מר וינטר, ועל סמך הממצאים בדירה, הוחלט על מעצרו של הנאשם בתאריך 16.08.09.

כתב האישום

על פי הנטען בכתב האישום, במועד בלתי ידוע בין ה- 10.08.09 שעה 22:30 לערך ועד ה- 12.08.09 שעה 00:30 (מועד גילוי גופת ביאטריס בפח האשפה ש.ד.) או סמוך לכך בדירה (דירת המנוחה ש.ד.) גרם הנאשם בכוונה תחילה למותן של ביאטריס ודניס, לאחר שגמלה בלבו ההחלטה להמיתן בדם קר, ומבלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, לאחר שהכין את עצמו להמיתן.

בשל גרימת מותן של המנוחות, יוחסו לנאשם שני מעשי רצח על פי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עוד נטען כי במועדים לא ידועים סמוך למציאת גופותיהן של ביאטריס ודניס, ביתר הנאשם את הגופות והשליכן לפח אשפה ולנחל אלכסנדר.

במהלך הימים שלאחר הרצח ועד ליום מעצרו בתאריך 16.08.09 ביצע הנאשם פעולות רבות בדירה לשם העלמת הראיות למעשיו, בין היתר קירצף את הדירה, העלים פרטי ריהוט שונים וצבע חלק מקירות הדירה.

במהלך הימים שלאחר הרצח ועד ליום מעצרו, בתאריך 16.08.09 השתמש הנאשם ברכבה של המנוחה ביאטריס, אשר היה בשימוש הקבוע, לשם העלמת הראיות למעשיו וכן ניקה את הרכב באופן יסודי.

במהלך הימים שלאחר הרצח גנב הנאשם את ארנקה של ביאטריס, אשר הכיל, בין היתר, פנקס שיקים השייך לה, זיף שיק על סך 10,000 ₪, פדה את השיק וקיבל את תמורתו במזומן.

בשל מעשיו לאחר הרצח, יוחסו לנאשם עבירות של שיבוש מהלכי משפט, גניבה, זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

תשובת הנאשם לכתב האישום

הנאשם אישר כי בינו לבין ביאטריס התנהלה מערכת יחסים זוגית במשך מספר שנים וכי נהג ללון בדירתה בעיקר בסופי שבוע והשתמש ברכבה.

כמו כן אישר הנאשם כי במקביל לקשריו עם ביאטריס, ניהל מערכות יחסים עם נשים נוספות.

הנאשם הכחיש את עבירות הרצח המיוחסות לו ואת ביתור הגופות.

הנאשם כפר בגניבת ארנקה של ביאטריס, זיוף השיק וקבלת דבר במרמה. לגרסתו ביאטריס מסרה לו את השיק, כפי שנהגה למסור לו כספים מעת לעת.

הנאשם אישר כי פדה את השיק, אך הכחיש את זיופו.

המסגרת הדיונית

אין חולק כי לא הובאו על ידי המאשימה ראיות ישירות למעורבותו של הנאשם בעבירות הרצח וביתור הגופות.

הראיות שהוצגו לנו הינן ראיות נסיבתיות ממקורות שונים, ולטענת ב"כ המאשימה הצטברותן של ראיות אלה מובילה למסקנה אחת ויחידה - אשמו של הנאשם.

הנאשם מנגד, טוען לחפותו. לפיכך, נבחן את הראיות הנסיבתיות מול גרסתו של הנאשם.

היום שקדם לרצח - התנהלות המנוחה

מר מאור אליהו, מנהל חשבונות ראשי בחברת "אפקון תעשיות" בה עבדה ביאטריס, מסר שתי אמרות ת/27 ו- ת/28, שהוגשו בהסכמה.

לדבריו, ביאטריס היתה עובדת מסורה אשר לא נהגה להעדר מעבודתה ללא הודעה מוקדמת, בעיקר בזמן לחץ, והימים שבין 05.08.09 - 16.08.09 נחשבים לימי לחץ בשל הצורך להגיש דו"ח רבעוני לרואה חשבון (ת/27 עמ' 1 שורות 19-16).

לדבריו בתאריך 10.08.09 ביקשה ביאטריס לעזוב את העבודה בשעה מוקדמת מהרגיל, מבלי לציין את הסיבה לבקשתה. היא לא אמרה שבכוונתה להעדר למחרת היום או בכל מועד סמוך אחר. עוד ציין העד כי ביאטריס היתה במצב רוח רגיל.

בתשובה לשאלות עו"ד רובינשטיין השיב העד כי ידע שלביאטריס יש בן זוג בשם אלי, וכי בתה דניס לוקה בנפשה. כמו כן ידע העד לספר שביאטריס רכשה לדניס דירה באילת וכי נהגה לבקרה.

יחד עם זאת, הבהיר כי ביום 10.08.09 לא אמרה ביאטריס שיש לה בעיות עם בתה.

חברתה של ביאטריס לעבודה, גב' אורנה חיון מנצור, העידה כי ביום 10.08.09 סיפרה לה ביאטריס שאולי תצא היום מוקדם יותר מהעבודה ואולי תיקח כמה ימי חופש, מכיוון שאלי (הנאשם) הציע לה להפגש עם הבן שלו ולנסוע לקיסריה ויתכן שהיא תעשה שינוי בחייה, דהיינו תעבור לגור עם הנאשם בבית בתו ברמת גן ודניס תוכל לגור בדירתה, כך שתוכל להיות קרובה אליה. ביאטריס יצאה מהעבודה בשעה 15:00 כשהיא נרגשת והנאשם בא לאספה.

כשהמנוחה לא הגיעה לעבודה ביום שלישי 11.08.09 לא ייחסה לכך העדה חשיבות, מאחר שסברה כי נטלה חופשה, בהמשך לשיחתן. אולם, כאשר ביאטריס לא הגיעה לעבודה ביום רביעי, החלה לדאוג, מכיוון שביאטריס לא נהגה להעדר מהעבודה מבלי להודיע דבר (עמ' 303 לפרוטוקול שורות 4-10).

גב' חיון מנצור התקשרה לביתה של ביאטריס והנאשם הוא שהשיב לטלפון וסיפר כי בעקבות מריבה עם בתה, היא נסעה לאילת ולא לקחה עמה את הטלפון הסלולרי שלה. העדה קיבלה את ההסבר בהבנה, בהסתמך על המידע שהיה לה על יחסי המנוחה ובתה. רק ביום א' 16.08.09 החלו חבריה לעבודה של ביאטריס לתהות על היעלמה והודעה נמסרה למנכ"ל החברה מר אבי וינטר אשר הודיע למשטרה על העדרה (ת/42).

ליל הרצח

כפי שצוין לעיל, המנוחות נראו לאחרונה בחיים בתאריך 10.08.09 בשעות הערב.

באשר להתרחשויות בלילה שבין יום ב' ה-10.08.09 ליום ג' ה-11.08.09 העידו בני משפחת ש. (אשר מחמת חששם התאפשר להם להעיד שלא בנוכחות הנאשם).

נ.ש., אם המשפחה, המתגוררת בבנין שמול ביתה של המנוחה, הכירה את המנוחה, כשכנה המתגוררת מולה. כמו כן הכירה את הנאשם כמי שנהוג לבוא אליה בסופי שבוע.

גב' ש' העידה כי בלילה שבין יום שני לשלישי בני המשפחה חזרו מחתונה בשעת לילה מאוחרת. בשעה 01:45 שמעה צרחות וצעקות. היא ניגשה לחלון המטבח, פתחה מעט את התריס וראתה את הנאשם יוצא למרפסת, לאחר שפתח את התריס של הסלון, הוא יצא, הסתכל לצדדים, ניגש למעקה והמשיך להסתכל לצדדים ולמטה כשהוא משעין את ראשו על ידיו. לאחר מכן נכנס וסגר את התריס (עמ' 59 לפרוטוקול).

העדה שמעה גם רעש שנשמע לה כמו חפירות, אותן הגדירה "כמו מכות של גרזן בחול" (עמ' 65 שורות 6-7). בחקירתה הנגדית הבהירה בצורה שאינה משתמעת לשני פנים את סדר הדברים.

אחרי ששמעה את הצעקות, הסתכלה דרך התריס במטבחה וראתה את הנאשם במרפסת דירתה של המנוחה:

"קודם היה צעקות ולכן אני יצאתי לראות והאדון, אלי פחימה גם יצא מהמרפסת.

הש' דותן: כן, ואחר כך;

**ת: הוא נכנס ואחרי שהוא נכנס היה את מכות הגרזן והרעשים ששמעתי, דקה- דקה וחצי הפסקה;
הש' שוחט: ואז הוא יצא שוב?**

ת: לא, הוא כבר לא יצא. סגר את התריס אחרי שהוא נכנס, כבר לא יצא" (עמ' 66 לפרוטוקול).

העדה ציינה עוד, כי הן הצעקות והן רעש "החפירה" נשמעו מאותו מקום, אולם היא לא חשבה שהרעשים מגיעים ממול, אלא מאחורי בתים 10 ו- 12 ברחוב החרושת ליד בית המנוחה.

עוד יצוין כי בהודעתה המוקלטת ת/16 תיארה העדה את הנאשם כמי "**(ש)הסתכל כמוני באותה צורה. התריס היה סגור. באותו רגע הוא פתח ויצא. הוא גם חיפש**" (עמ' 68).

דהיינו, על פי התרשמותה של העדה, הנאשם הסתכל כמוה וחיפש את מקור הצעקות.

בבחינת עדותה של גב' נ.ש. יש להבחין בין עובדות, השערות והתרשמויות.

אנו סבורים שניתן לקבוע בהסתמך על האמור לעיל, כי העדה שמעה בשעה 01:45 בלילה, בקירוב, צעקות וצווחות, הסתכלה מבעד לחלונה וראתה את הנאשם יוצא למרפסת דירתה של ביאטריס, מסתכל לצדדים, נכנס פנימה וסוגר את התריס. לאחר כניסתו לדירה, נשמעו קולות "חפירה" כמתואר לעיל.

העדה העריכה כי הרעשים הללו מגיעים מכיוון בתים 10-12 ברחוב החרושת והתרשמה שהנאשם אף הוא חיפש את מקור הצעקות.

בהתייחס לאמור לעיל, ניתן לקבוע בוודאות כי בעת שנשמעו הרעשים אותם תיארה העדה, הנאשם היה בדירתה של ביאטריס והיה ער.

עדות ר.ש.

ר.ש. הינה בתה של נ.ש. לדברי העדה בלילה שבין ה- 10.08.09 ל- 11.08.09 חזרו בני המשפחה מחתונה בסביבות שעה 00:30 - 01:00. בשעה 01:45 כשהיתה בחדרה שמעה צרחות "**זה היה קול נשי אני כמעט בטוחה. מישהי שצרח מהגרזן צרחה 'אה' ולא אמרה הצילו**" (ת/19 עמ' 1 שורות 13-15).

כשהגיעה לחלון המרפסת לא נשמעו עוד צעקות, אולם היא שמעה קולות חפירה "**קול של גרזן או את חפירה והיו קולות כאילו מכניסים משהו לאדמה ומוציאים**". הקולות נשמעו לסירוגין כ- 10-15 דקות ולאחר מכן השתרר שקט (ת/19 עמ' 1 ש' 24).

עוד הבהירה ר. כי הצעקות לא נשמעו כצעקות מריבה בין בני זוג ולא היה מדובר בצעקות שגרתיות (ת/19 עמ' 2 ש' 4).

בעדותה לפנינו הבהירה ר.ש. כי הצעקות נמשכו כ- 5 דקות או פחות. לאחר מכן היה שקט שנמשך כ- 10 דקות ולאחריו נשמעו קולות החפירה (עמ' 87 לפרוטוקול).

ר.ש. לא ראתה את הנאשם אותו לילה, אך על פי עדותה לפנינו, היא הכירה אותו כמי שהיה חבר של השכנה המנוחה וראתה אותו נוהג ברכב בצבע לבן (עמ' 85-86 לפרוטוקול).

גם ביחס לעדותה של ר.ש. יש להפריד בין העובדות אותן קלטה העדה בחושיה לבין הפרשנות שהוסיפה להן. לאור האמור

לעיל, ניתן לקבוע שכמו אמה נ.ש. שמעה ר.ש. צעקות רמות בשעה 01:45 בקירוב, לאחר מכן השתרר שקט שלאחריו נשמעו קולות חפירה. גם ר. סברה כי הצעקות מגיעות מכיוון הבנין שברחוב החרושת 10 (עמ' 87 ש' 31-33).

ל.ש. בנה של נ.ש. שמע אף הוא את הצעקות אותן תיאר כ"צרחות לא נורמליות, נשמעות יותר זעקה של בחורה על סף קריעת מיתרי הקול, צרחות ללא אמירת מילים" (ת/18 עמ' 1 ש' 10-12).

ל. הסתכל דרך החלון, לא ראה דבר חריג, הצעקות נפסקו ואז נשמע רעש של מהלומה כמו מכה של ברזל על חול מוצק. קולות המהלומות הגיעו מאותו מקום שממנו נשמעו הצעקות (ת/18 עמ' 1 ש' 15-17).

גם ל.ש. לא מיקם את הכיוון ממנו נשמעו הצעקות כדירת המנוחה.

עוד ציין העד כי לאחר ששמע את הצעקות, התקרב לאמו אשר הזהירה אותו לא להיחשף ואמרה לו שגם השכן יצא "הוא יצא גם, הוא כנראה גם רצה לבדוק".

העד הדגיש שהוא עצמו לא ראה את הנאשם (עמ' 106 לפרוטוקול).

לדברי ל. בעדותו בבית המשפט, בני המשפחה לא התקשרו למשטרה כיוון שרצו להאמין ששום דבר לא קרה (עמ' 104 שורות 16-18).

אולם, כששמעו למחרת על מציאת הגופות, הדבר לא נתן לו מנוח והוא קישר בין הצעקות למציאת הגופות, ולכן פנה לחבר שאחיו (מרק גרוס) משרת במשטרה והלה הפנה אליהם את החוקרים (שם שורות 22-29).

העדים, מרק גרוס, שהפנה את החוקרים למשפחת ש., ופקד עמית דהן מתארים בעדויותיהם את פחדם וחששותיהם של בני משפחת ש. (עמ' 242 ו-419 לפרוטוקול).

מעדויותיהם של בני משפחת ש' עולה בבירור, כי הצעקות שנשמעו היו חריגות ומטרידות והיה ברור לשלושתם שמדובר באירוע חריג, אולם בשל חששם מהתוצאות האפשריות ורצונם להדחיק את המשמעות של מה ששמעו, נמנעו מלנקוט פעולה כלשהי בזמן אמת.

ג'נט אלמבאי, הנה עובדת זרה מן הפיליפינים המטפלת בקשישה המתגוררת בקומה השלישית, מעל לדירת ביאטריס. מספר ימים עובר לגביית אמרתה (ב- 16.08.09) באמצע הלילה, התעוררה ג'נט לשמע צעקות אשה או נערה (Screaming of a girl). העדה ציינה שאינה יודעת כמה ימים לפני שנגבתה אמרתה שמעה את הצעקות, אולי שלושה ימים (עמ' 114 שורה 4).

העדה הדגישה כי הצעקות היו רמות, ולכן התעוררה משנתה, הצעקות נמשכו מספר שניות ומשהשתרר שקט, נרדמה שנית.

בחקירתה הנגדית והחוזרת הבהירה העדה כי אינה יודעת בוודאות מהיכן הגיעו הצעקות, אם מהקומה השניה או הרביעית בבנין בו היא מתגוררת, אך בוודאי לא מהשביל שמחוץ לבית. עוד עולה מעדותה של ג'נט כי היא ישנה בחדר המשמש ממ"ד הפונה לשביל, אך דלת חדרה פתוחה על מנת שתוכל לשמוע את המטופלת שלה והצעקות הגיעו מכיוון הדלת ולא מכיוון החלון, הפונה לשביל (עמ' 117-121).

ג'נט לא זכרה בוודאות את הלילה בו נשמעו הצעקות, אולם לדבריה הדבר אירע מספר ימים עובר לגביית אמרתה, ומאחר

שבפרק הזמן שבין 11.08.09 שעה 01:45 לגביית אמרתה של ג'נט, לא היה אירוע נוסף של צעקות בבנין או סמוך לו, השילוב בין עדותה של ג'נט לעדות בני משפחת ש. מוביל למסקנה לפיה העדים שמעו את אותן צעקות באותו מועד.

העובדה שלאחר המקרה היתה ג'נט ערנית לצעקות שנשמעו ברחוב, אינה מצביעה על כך שמדובר באירוע שגרתי, אלא על כך שלאחר שהסתבר לעדה שהצעקות ששמעה היו קשורות לאירוע טרגי, גרם לה הדבר לשים לב לקולות הרחוב.

מן המקובץ עולה, כי בלילה שבין ה-10.08.09 - 11.08.09 נשמעו על ידי בני משפחת ש. זעקות רמות מכיוון הבנין בו התגוררו המנוחות, עדויות אלה בשילוב עם עדותה של ג'נט אלמבאי, ממקמים את אירוע הרצח בשעה 01:45 בקירוב בדירת המנוחות.

התנהלות הנאשם לאחר "העלמות המנוחות"

עדויות שרה ויליאם סלם

בני הזוג סלם מתגוררים בבנין בו התגוררה ביאטריס. לדברי הגב' שרה סלם היא הכירה את המנוחה, נהגה לשוחח עמה לעיתים. היא גם הכירה היכרות שטחית את הנאשם. בעלה מר ויליאם סלם הכיר את **"החבר של ביאטריס"** בשלוש השנים שקדמו למותה. מר סלם ציין כי לא ידע את שמו, אולם לאחר המקרה זיהה את תמונתו ונודע לו גם שמו.

מר סלם תיאר את "החבר" כבן גילה של ביאטריס - כבן 65 שנה וסיפר כי **"היה נוהג ברכב הלבן שלה"**.

במועדים שלאחר ה-10.08.09 ראתה גב' שרה סלם את הנאשם בשני מועדים, בתאריך 13.08.09 (יום חמישי) בשעות הצהריים בין 12:00 ל-13:00 בעת ששוחחה עם הגנן. הנאשם יצא למרפסת דירת המנוחה ושאל מתי באים לקחת את הגזם (ת/25 עמ' 1 ש' 25), וביום שבת 15.08.09 בסביבות השעה 18:00 כשהנאשם נהג ברכבה של המנוחה. מר ויליאם סלם הוסיף ביחס למפגש מיום 15.08.09 כי ראה את הנאשם מגיע עם הרכב לבנין.

"כשאני יצאתי מהחניה הוא נכנס ושמעתי את החדשות של 18:00" (פרוטוקול עמ' 101 ש' 23-31, ת/26).

באשר לשהותו של הנאשם בדירת המנוחה בתאריך 13.08.09, מעיד גם הגנן מר רון צדוק פרידלנד. לדבריו, כשעבד בגינת הבית ברחוב סוקולוב 15 בין השעות 10:00 - 12:00 יצא הנאשם ושאל למה הוא עושה רעש ומוציא את הגזם היום, גב' סלם יצאה למרפסת בקומה הראשונה וסימנה לו שלא להתייחס (הודעה ת/34 - הוגשה בהסכמה ללא חקירה נגדית).

הנאשם נשאר במרפסת כשתי דקות נוספות ונכנס פנימה.

בהמשך זיהה העד את תמונתו של הנאשם כגבר שיצא למרפסת הקומה השניה.

נ.ש. התייחסה באמרתה ת/22, שהוגשה בהסכמה, גם להתנהלות הנאשם לאחר היעלמה של ביאטריס. לדברי העדה (עליהם לא נחקרה בחקירה נגדית), היא ראתה את הנאשם מנקה את דירתה של ביאטריס ביום שישי ה-14.08.09. לדבריה הוא היה לבד וזו הפעם הראשונה שראתה אותו מנקה את הבית (ת/22 ש' 14-16). העדה ידעה כי ביאטריס היא שנהגה לנקות את דירתה בימים חמישי או שישי ובאותו יום ראתה בפעם הראשונה את הנאשם מנקה את הדירה.

העדה הוסיפה כי ביום גביית האמרה 16.08.09, בשעה 09:20 בקירוב ראתה את הנאשם מגיע לבנין נוהג ברכבה של המנוחה, חונה ונכנס לבנין.

מר מאור אליהו, שעבד יחד עם ביאטריס, ציין באמרתו ת/27 (עמ' 1 שורה 23) כי ביום שישי 14.08.09 בין השעות 13:30 - 14:30, כאשר חלף במקרה ליד ביתה של ביאטריס, ראה את רכבה במקום חנייתו הקבוע. העד לא נחקר בחקירה נגדית בנקודה זו. יודגש כי העד פירט בהרחבה את הנסיבות בהן הבחין ברכב ולהיכן היו פניו מועדות אותה עת.

כפי שצוין לעיל, בתאריך 12.08.09 (יום ד' בשבוע) התקשרה אורנה חיון מנצור לבית המנוחה והנאשם השיב לטלפון וסיפר כי בעקבות מריבה עם בתה, נסעה לאילת ולא לקחה עמה טלפון סלולרי וכי הוא דואג לה ויכול להיות שאולי יסע לאילת (עמ' 303 ש' 17-19).

חברתה הקרובה של ביאטריס, זיוה קליימן, שנהגה לשוחח עמה טלפונית כמעט מדי יום, חיפשה אותה בתאריך 12.08.09 בשעות הבוקר במקום עבודתה. משלא נענתה, התקשרה בשעה 12:33 לדירתה והנאשם הוא שהשיב לטלפון. לדברי העדה, הנאשם נשמע נסער בניגוד לפעמים קודמות בהן דיבר בנועם ובשקט. זיוה שאלה אם ביאטריס נמצאת והנאשם השיב שלא. העדה הביעה פליאה, כיוון שלא הצליחה להשיגה במקום עבודתה וגם לא בבית, הנאשם השיב כי עבר לראות מה נשמע **"אבל הבת שלה השתנעה והיא רצה אחריה באמצע הלילה"**. בתשובה לשאלה למה ביאטריס אינה משיבה לטלפון הנייד, השיב הנאשם כי השאירה אותו בבית. זיוה שאלה **"מה עושים"** והנאשם השיב כי בכוונתו לנסוע עכשיו לאילת לחפש אותה, את ביאטריס ודניס. העדה ביקשה ממנו שיתן לה את מספר הטלפון הנייד שלו, על מנת שתוכל להיות עמו בקשר, ולאחר מספר נסיונות התחמקות, נתן לה הנאשם את מספר הטלפון (עמ' 586-587 לפרוטוקול). בערבו של אותו יום בשעה 20:36 התקשר הנאשם לביתה של זיוה, נשמע רגוע, שוחח עמה שיחת חולין וחזר וציין כי בכוונתו לנסוע לאילת.

מאחר שהעדה היתה עסוקה בענייניה, לא המשיכה בנסיונות להתקשר עם ביאטריס עד 16.08.09. באותו בוקר התקשרה שוב למקום עבודתה של ביאטריס ונאמר לה כי היא נעדרת ובכוונת חברה לעבודה לפנות לרשויות.

באותו יום בשעה 16:23 התקשר הנאשם פעם נוספת לטלפון הנייד של זיוה ואמר שהחליט לא לנסוע לאילת לחפש את ביאטריס, כי אין בכך טעם. שיחה זו היתה שיחתם האחרונה, מכיוון שבשעה מאוחרת יותר באותו יום נעצר הנאשם (עמ' 560-589).

ממקבץ העדויות שפורט לעיל עולה, כי הנאשם שהה בדירתה של המנוחה ביום רביעי 12.08.09. לחברותיה שביקשו לברר טלפונית היכן היא, השיב כי יצאה בחיפזון אחרי בתה דניס לאילת והשאירה בבית את הטלפון הנייד.

הנאשם נראה בדירה גם בתאריך 13.08.09 (יום ה') ובתאריך 14.08.09 נצפה כשהוא מנקה את הדירה. באותו תאריך נראה רכבה של המנוחה חונה בחניית ביתה.

בתאריך 15.08.09 (יום שבת) נראה הנאשם מגיע לדירה ברכבה של המנוחה, בתאריך 16.08.09 הבחינה בו נ.ש. כשהוא נכנס לבית.

פקד עמית דהן, שהגיעה לדירת משפחת ש., בתאריך 16.08.09 שעה 08:55 (בהמשך להודעתו של מרק גרוס) החלה בתשאול בני המשפחה. בעת ששהתה בדירתם צילמה החוקרת מחלון הסלון את הבניינים 10-12 ברחוב החרושת פינת סוקולוב.

באחת התמונות נראה חלקו האחורי של רכבה של המנוחה בחניית הבנין, ועל מעקה מרפסת דירתה נראו שטיחים ותריס המרפסת היה פתוח (ת/146).

כפי שצוין לעיל, פקד דהן יצאה לכיוון דירתה של ביאטריס ופגשה בשוטרים ממרחב דן.

בשעה 12:30 בעת שפקד דהן והשוטרים האחרים פרצו לדירה, היא היתה ריקה מאדם, נעולה והתריס מוגף (עמ' 421-419 לפרוטוקול, וכן 445-446, 453).

מחוות דעתו של רפ"ק שאול צרנוברודה, המתאר את הממצאים בדירת המנוחה, ביום 16.08.09, עולה כי על מעקה המרפסת היו תלויים לייבוש שטיחונים רטובים וכן הונחה לייבוש כרית של הספה.

לאור האמור לעיל, ניתן לקבוע כי בימים שבין 12.08.09 עד 16.08.09 שהה הנאשם בדירת המנוחה מספר פעמים וביצע עבודות ניקיון שכללו בין היתר רחיצה וייבוש של שטיחונים וכרית הספה.

הטיפול ברכב

הנאשם אינו חולק על כך כי בתקופת הקשר בינו לבין ביאטריס הוא השתמש ברכבה ונהג בו מנהג בעלים. מעדותה של ר.צ. אף עולה שהוא נהג להסיע את בת זוגו האחרת לטיולים ולמפגשים עם בני משפחתו ברכבה של המנוחה.

גם כאשר נעצר בחיפה ביום 16.08.09, נהג הנאשם ברכבה של המנוחה.

חיים לוי הינו שותף במצבעה לרהיטים בשם "מצבעת רמו" בשכונת פלורנטין בתל אביב.

בשנת 2007 עבד הנאשם כמסגר בעסק סמוך "סולם יעקב".

בתקופת עבודתו במקום הכיר הנאשם את חיים לוי ושותפו רחמים שישו (המכונה רמו). גם לאחר שפוטר מעבודתו ב"סולם יעקב" נהג הנאשם להגיע מדי פעם לשני בתי העסק.

באמרתו מיום 21.08.09, ת/31, שהוגשה במקום חקירה ראשית, מסר מר חיים לוי כי ביום שישו 14.08.09 הגיע הנאשם לעסקו, כשהוא נוהג ברכב לבן "**אולי דיהו**", וביקש ממנו להשתמש בצינור עם לחץ אוויר. העד כעס ולא רצה לתת לו את הצינור, כיוון שנזקק לו אותה עת לעבודתו. הנאשם חזר על בקשתו ולא נענה. בפעם השלישית הפכה בקשתו לדרישה תקיפה, ומאחר שהעד לא רצה להתעמת עמו, נתן לו את צינור האוויר, הפסיק את עבודתו ועישן סיגריה על יד שולחן בבית המלאכה. לוי ראה את הנאשם מרוקן את תכולת תא המטען ומוציא ממקומו את המושב האחורי של הרכב (ת/31א'). לאחר שסיים לנקות את הרכב, הכניס בחזרה את תכולת תא המטען, למעט שלושה פריטים אותם נתן לרחמים שישו. לדברי מר לוי היתה זו הפעם הראשונה בה ביקש הנאשם להשתמש בצינור האוויר לניקוי הרכב.

בחקירתו הנגדית של העד, ניסה הסניגור להפריך את הטענה לפיה הנאשם ביקר בעסק ב- 14.08.09 תוך שהוא מציג צילומים של מצלמת אבטחה המותקנת בעסק הסמוך "סולם יעקב" מיום 16.08.09 בהם נראה הנאשם מגיע למקום ברכב הדיהו, אולם, העד נותר איתן בדעתו ועמד על גרסתו לפיה הנאשם ניקה את הרכב באמצעות צינור האוויר ביום שישו (עמ' 129-130).

עיון באמרה ת/31 מעלה שהעד נתן סימנים מובהקים, המתייחסים למועד האירוע, שיש בהם כדי ללמד על כך שזכר היטב את האירוע. הוא ציין כי יום העבודה היה יום קצר וחבריו נוהגים לבוא לבקרו בשעה 10:00, וזו הסיבה שרצה לסיים את העבודה מוקדם ובקשת הנאשם לקבל את צינור האוויר הפריעה לו.

גם שותפו של חיים לוי, רחמים שישו, העיד כי הנאשם הגיע לעסקם ביום שישו ה- 14.08.09 וכאשר עומת עם צילומי מצלמת האבטחה מיום 16.08.09 השיב כי אינו זוכר תאריכים, אך הוא יודע בוודאות שהנאשם הגיע לעסק ביום שישו.

העד גם זכר שאמרתו נגבתה ביום שישי, בשבוע שלאחר מכן (21.08.09).

גם רחמים שישו ראה שכל תכולת תא המטען של המכונית הוצאה החוצה על ידי הנאשם והוסיף **"ראיתי את כל הדברים בחוץ והוא היה, והוא היה בתוך הבגז'."**

ש: הוא היה על הבגז'.

ת: הוא בתוכו. לא, הוא היה ממש עם כל הגוף בפנים" (עמ' 193).

גם בהמשך עדותו עמד העד בתוקף על גרסתו בסוגיה זו והבהיר כי רגליו של הנאשם היו בחוץ על הרצפה **"אבל הגוף שלו בפנים" (עמ' 194).**

למרות שביום 14.08.09 לא נקלט הנאשם במצלמות האבטחה של "סולם יעקב", אין בכך כדי לפגום באמינות עדותם של חיים לוי ורחמים שישו באשר למועד בו בוצע הניקוי היסודי של הרכב. על פי עדותם של שמואל אשכנזי ואבי אשכנזי, מנהלי "סולם יעקב", ניתן להגיע לכניסה לעסקם בדרך שאינה מכוסה על ידי מצלמות האבטחה.

בעדותו מבהיר מר אברהם (אבי) אשכנזי כי עסקו "סולם יעקב" מאובטח בשלוש מצלמות אבטחה. העד התבקש להצביע על מיקומה של "מצבעת רמו" יחסית למיקומה של מצלמת האבטחה המצלמת את הכביש ואת "סולם יעקב" והסתבר כי מצבעת רמו נמצאת מחוץ לטווח של מצלמת האבטחה המכונה Camera1 (עמ' 146 ש' 6-10).

העד מוסיף כי יש מספר דרכי גישה לעסק, והמצלמה מכסה את החניה העורפית. כמו כן ציין העד כי מול העסק יש סמטה שגם ממנה ניתן להגיע (שם, ש' 20-23).

מר שמואל אשכנזי, אחיו ושותפו של אברהם אשכנזי, העיד אף הוא כי המצלמה בה צולם רכבו של הנאשם ב- 16.08.09 מכוונת לכניסה האחורית בלבד (עמ' 233 ש' 31-33).

גם שמואל אשכנזי חזר והבהיר כי קיימות דרכי גישה שאינן מכוסות על ידי מצלמות האבטחה של עסקו (עמ' 232).

בת/36 (א) המהווה השלמה לאמרתו של העד ת/36 (שתי ההודעות הוגשו בהסכמה), מוסר שמואל אשכנזי כי ביום 16.08.09 (יום א') הגיע הנאשם לעסק וביקש ממנו לשטוף את רכבו בצינור מים. מר אשכנזי סירב לבקשה והפנה אותו לתחנה.

מן האמור לעיל עולה כי בתאריך 14.08.09 הגיע הנאשם למצבעת רמו ובאמצעות צינור אוויר ניקה ביסודיות בלתי רגילה את רכב הדייהו.

הנאשם חזר למקום ב- 16.08.09 וביקש לרחוץ את הרכב, אך סורב.

מעבר לדרוש יצוין כי בעדות לפנינו אישר הנאשם שהגיע למצבעת רמו ביום שישי (עמ' 1132 ש' 29-30).

לנוכח העובדה כי הרכב נבדק מספר פעמים לאיתור דם סמוי, אך לא נמצא כל ממצא, נודעת חשיבות מרובה לפעולות הניקיון האינטנסיבי והבלתי שגרתי שננקטו על ידי הנאשם.

ממצאים בדירת המנוחה

בתאריך 16.08.09 שעה 12:35, נכנס מפקח חיים חמו לדירתה של ביאטריס דרך המרפסת. מפקח חמו היה איש המשטרה הראשון שנכנס לדירה, לאחר היעלמן של המנוחות.

בזכ"ד שנערך על ידו (ת/49), צוין **"הבחנתי בדירה נקיה עם ריח של חומרי ניקוי. בסריקה ראשונית לא אותר אדם בדירה"**.

מפקח חמו תפס בדירה תמונה צבעונית של המנוחות.

סריקות שנערכו על ידי אנשי משטרה בסיוע חיילים ברחובות הסמוכים לדירה ולפח האשפה, בו נמצאה גופתה של ביאטריס, לא העלו דבר.

רפ"ק יואב ווליניץ, חוקר זירה, הגיע לדירה בשעה 12:45, על מנת להתרשם אם יש במקום ממצאים קשורים לרצח, ואם יש צורך בהזמנת מעבדה נידת. רפ"ק ווליניץ התרשם אף הוא, כי הדירה עברה תהליך של ניקוי.

העד מתאר בעדותו כי בעת שהגיע לדירה ברחוב סוקולוב 15, הדירה כבר לא היתה נעולה ומוסיף **"התרשמתי שהדירה הזאת עברה תהליך של ניקוי, איזשהו תהליך של ניקוי שאולי נפסק באיזשהו שלב כי ראיתי וציינתי את זה שכריות של ספת סלון, ספת הסלון עמדה בסלון והכריות שלה היו מונחים לייבוש במרפסת המטבח. הן עדיין היו אפילו, הייתה לחלוחיות, לחות, על הכריות הייתה לחות. שטיחים, שטיחונים שהיו במרפסת מונחים גם כן לייבוש. סימני ניגוב על השולחן. הספה בסלון- ניתן היה לראות שניגבו אותה, ניגובי אבק, והרצפה נראתה שהיא נוקתה. משהו בדירה הזאת נראה כאילו עשו בה איזשהו ניקוי. לא יודע, לא היה ברור בדיוק איך זירת רצח, אם אנחנו קוראים לה זירת רצח, יכולה להיראות ככה, אבל זה היה לנו מוזר, היה לנו מוזר שככה הממצאים האלה, ואמרנו טוב, אז עכשיו נתחיל לנסות קצת לחפש יותר, אולי נמצא איזה שהן עדויות של דם או כלי רצח או משהו"** (עמ' 662 ש' 6-15).

בצילום 33 בת/122 (א) נראית מרפסת הדירה, על המעקה תלויים שני שטיחונים (אשר צולמו גם בת/147 על ידי פקד דהן) ועל הכורסא, שלכאורה אינה מתאימה למקום, שמיכה או שטיחון. בצילום 35 נראית כרית של הספה, מצילום 31 על מעקה מרפסת המטבח.

פקד תומר פינצי ורס"ר אבי ביטון סרקו את הדירה, על מנת למצוא כתמי דם.

בת/173 מציין פקד פינצי כי איתרו כתמי דם בחדר השינה מעל משקוף דלת מראה שמאלית בגובה 190 ס"מ, מיקום כתמי הדם תועד בצילומים ת/173א'.

כתמי הדם נבדקו וזוהו כדמו של הנאשם.

רפ"ק ווליניץ העיד לפנינו כי לאחר מעצרו של הנאשם, ובעקבות מה שנראה ככתמי צבע על ציפורניו, הבזיק במוחו הזכרון של הביקור בדירה, ומה שהוגדר על ידו כריח קל של צבע טרי. העד היה זהיר בדבריו ואמר **"לא ריח חד משמעי"** (עמ' 668 לפרוטוקול). זכרון ריח הצבע הוביל את החוקרים למחשבה שהדירה נצבעה ובתאריך 17.08.09 חזרו רפ"ק ווליניץ ורס"ר ביטון לדירה, תיעדו את הקירות שהם חשבו שנצבעו ודגמו את הצבע. בלוח הצילומים ת/108 נראים קירות הדירה הצבועים בצבע ורוד-אפרסק וכן כתמי צבע הזהים לאלה שעל הקיר שנותרו על הרצפה (צילומים 3-6).

בדו"ח הפעולה מיום 17.08.09 (ת/243) כותב רפ"ק ווליניץ **"בעקבות חשד לביצוע רצח בדירת מגורים ברחוב סוקולוב 15 בר"ג ואח"כ ביצוע פעולות לניקוי, צביעת הדירה הגעתי לדירה לבצע דגימות של צבע מעל קירות**

הדירה והרצפה לצורך השוואתם מול שרידי צבע שידגמו מחשוד/ים".

דהיינו, כבר באותו מועד התעורר חשדו של מר ווליניץ כי בדירה בוצעו פעולות ניקוי וצביעה, שתכליתן העלמת ראיות הקשורות לרצח.

[ראו גם ת/192 בו צויין כי במהלך ריסוס ניהדרין התגלו התזות חומר חשוד כדם על גבי קירות בדירה מתחת לשכבה של צבע טרי].

גם רפ"ק שאול צ'רנוברודה, ראש המעבדה הניידת לזירת עבירה בשלוחה הדרומית, תיאר בחוות דעתו ת/122(א) את הממצאים שהובילו אותו למסקנה לפיה הדירה נוקתה (עמ' 3 בפרק ב.4).

גם בעדותו לפנינו הפנה העד לממצאים מהם הסיק כי הדירה נוקתה (עמ' 750 ש' 8-11).

דרורית כהן, מומחית לניתוח טביעות אצבעות במעבדה לפיתוח טביעות אצבע סמויות במטה הארצי, ביקרה בדירת ביאטריס בתאריך 17.08.09 עם איש צוות נוסף. השניים קיבלו הסבר ראשוני על הזירה מאנשי המעבדה הניידת שעבדו במקום לפנייהם.

תפקידה של דרורית כהן היה לפתח טביעות אצבע, באמצעים ובשיטות הנהוגות במעבדה.

העדה חיפשה טביעות אצבע כמעט בכל הדירה (למעט חדר האמבטיה והממ"ד). לדברי הגב' כהן כאשר נכנסה לדירה, היה במקום ריח חזק מאוד של צבע והדירה נמצאה נקיה ומסודרת (עמ' 523 ש' 29-30).

לאחר ריסוס כל הדירה, כמעט, בתמיסה בשם ניהדרין (ת/192), הצליחו החוקרים לפתח שלוש טביעות אצבע בלבד. מדובר בממצא חריג כאשר עסקינן בדירה בה מתגוררים בני אדם, כפי שהעידה גב' כהן: **"אני ביקרתי בעשרות זירות בארץ, בדרך כלל החומר הזה מפתח גם את כל הסימנים האחרים של שומנים ומריחות ולכלוכים, במקרה הזה היה נקי ביותר, לא נשארו סימנים, לא היו סימנים מעבר לשלוש טביעות אצבעות בודדות שהצלחנו לפתח"** (עמ' 524 ש' 1-5).

בתשובה לשאלה האם בדירה בה חיים אנשים מוצאים טביעות אצבע רבות, השיבה **"אז במקרה הזה לא רק שלא מצאנו טביעות, גם לא מצאנו את כל השאריות של הלכלוכים ונגיעות ושומנים ואבק שבדרך כלל אנחנו מוצאים כאשר אנחנו מרססים את החומרים שלנו"** (שם ש' 9-11).

שלוש טביעות האצבע של הנאשם, שהתפתחו בעקבות התזת החומר, נמצאו על דלת חדר השינה מבפנים, על גבי משקוף חדר האמבטיה ועל שלב של תריס בסלון.

מספר דקות לאחר התזת הניהדרין, שבדרך כלל פועל על משטחים סופגים, התגלו על קירות הסלון סימנים חשודים כדם. העדה התקשרה לאנשי המעבדה הניידת, אשר המשיכו בבדיקות (עמ' 524 ש' 27-32).

החומר, אשר שימש את גב' כהן, פועל על טביעות אצבעות שיש בהרכבן חומצות אמינו. מאחר שחומצות אמינו קיימות גם בדם, התגלו לאחר התזתו כתמים חשודים כדם.

יודגש כי גב' כהן לא התיימרה לקבוע שהכתמים, אותם הגדירה כחשודים כדם, אכן היו כתמי דם והיא הסתפקה בהעברת ממצאיה לאנשי המעבדה הניידת, אשר גילו כתמי דם במקומות שונים בדירה, כמפורט בת/122(א).

בחקירתה הנגדית של העדה ניסה ב"כ הנאשם להמעיט ממשקלו של הממצא העיקרי, לפיו הדירה נוקתה ביסודיות, באופן

שלא הותיר סימנים של דירה שמתגוררים בה כמתואר לעיל.

גם בהנחה שנבדקו "רק" הסלון, המטבח וחדר השינה, גם אז התמונה המצטיירת היא של ניקיון שאינו טבעי בדירת מגורים, אשר על פי העדויות שהובאו לפנינו, התגוררו בה עובר ליום 11.08.09 ביאטריס ודניס והנאשם נהג לשהות במקום בסופי שבוע, ואילו טביעות האצבע הבודדות שנמצאו בדירה היו של הנאשם בלבד. לא נמצאה אף טביעת אצבע של מי מהמנוחות או של ע.פ. שביקר בדירה בערב של ה- 10.08.09.

יתרה מכך, גם לגרסת הנאשם, לאחר מועד היעלמן של המנוחות, שהה בדירה ואף ישן בה. מציאתן של שלוש טביעות אצבע של הנאשם בלבד, מצביעה על כך שהדירה (או החלקים שנדגמו) עברה ניקוי יסודי.

באשר לריח הצבע הטרי, גב' כהן לא העידה על כך מתוקף מומחיותה, אלא כמי שנכנסה לדירה ושמה לב למצבה. העדה הוסיפה והבהירה כי מבחינתה, הרישום בדירה המתייחס ל"צבע טרי" מתייחס גם לריח:

"לא כתבתי. כתבתי 'צבע טרי', אז מה זה משנה?"

כב' הש' דותן: זאת אומרת, מבחינתך אם כתבת 'צבע טרי' זה בגלל הריח.

ת: כן. תשמעי, אנחנו עובדים במעבדה ויש לנו רגישות יתר לריחות" (עמ' 536 ש' 4-1).

ובהמשך מוסיפה גב' כהן **"צבע טרי זה עם ריח"**.

מאחר שעדים נוספים, אשר ביקרו בדירה, ציינו כי הריחו ריח של צבע טרי, ואף פעלו על פי נתון זה, אנו סבורים כי ניתן להסתמך על דברי גב' כהן, כמו גם על עדותם של שוטרים נוספים כי בדירה עמד ריח של צבע טרי.

מר אמיר מגורה, אשר נכנס לדירה יחד עם דרורית כהן, העיד אף הוא כי הריח ריח של צבע טרי והדבר אף מצא ביטוי בדו"ח שנערך על ידו (ביחד עם גב' כהן ת/192) בו נכתב כי **"הדירה נמצאה נקייה ומסויידת בצבע טרי"**.

"אני יכול להסביר. זה התרשמות כללית כמו כל אדם. לא הייתי מגדיר את זה בעניין המומחיות, אבל אתה נכנס לדירה, אתה מריח ריח של צבע טרי. לא יותר מזה. זאת הייתה כוונת הכתיבה שם. ריח ודירה נקייה" (עמ' 559 ש' 10-12).

בצילום הטלפון הנייד של ביאטריס ת/118 נראה הנאשם יושב בסלון על ספה המכוסה בכיסויים בהירים.

בחיפוש שנערך בדירה לא נמצאו הכיסויים הללו. על פי אמרתו של ע.פ. ת/39א, עליה לא נחקר בחקירה נגדית, בעת ביקורו בדירת המנוחה ביום ב' בערב, היו על הספה כיסויים בהירים.

כמו כן לא נמצא בדירה סימן וזכר לביקורו של ע.פ. כאשר אין חולק כי האורח אכל פיצה ושתי בירה וכך גם הנאשם.

אנו סבורים שקיים קשר הדוק בין העלמת כל כיסויי הספה לניקיון היסודי והצביעה שבוצעו בסלון שנועדו להעלים את כתמי הדם.

ממקבץ העדויות שפורטו לעיל עולה, כי הדירה נוקתה באופן יסודי לאחר היעלמן של המנוחות והאדם היחיד אשר שהה בדירה, על פי הראיות שפורטו לעיל, היה הנאשם.

מועד צביעת הדירה

בסיכומיו מאשר הסניגור כי בצילום של הנאשם, בסלון הדירה, הקיר שמאחוריו צבוע בגוון בהיר, ולא אפרסק, אולם מדגיש כי התמונה צולמה בתאריך 02.06.09, ומכאן שלאחר חקירותיהם הארוכות של העדים, אשר העידו ביחס לגוון הקירות בבית המנוחה במועדים שונים, מוסכם על ההגנה כי הדירה נצבעה בצבע אפרסק במועד כלשהו לאחר 02.06.09, אולם על פי הנטען בסיכומי הסניגור הדירה נצבעה כחודש וחצי עובר לאירועים המפורטים בכתב האישום (עמ' 82 לסיכומים).

בצילום מיום 02.06.09 נראה הנאשם יושב על הספה והקיר מאחוריו צבוע בצבע בהיר, שאינו מזכיר במאומה את צבע האפרסק בו היה הקיר צבוע לאחר היעלמן של המנוחות.

טוב עשה הסניגור שחסך מאתנו את הדיון בשוני בצבע הקיר אז ועכשיו והתמקד בשאלה המהותית מועד צביעתה של הדירה.

ע.פ. (קרוב משפחה של הנאשם) אשר ביקר בדירה ערב היעלמן של ביאטריס ודניס, מסר באמרתו ת/38 (שהוגשה בהסכמה) כי אינו זוכר את צבע קירות הדירה. באמרתו הנוספת (ת/39) בה נשאל פעם נוספת מה היה צבע הקיר:

"לא זכור לי צבע מסויים או גוון מסויים, כנראה משהו קרם או לבן. הצבע לא היה צעקני."

ש: מה זה צבע צעקני?

ת: צהוב זוהר או ורוד בהיר. הצבע לא היה בגוון שנתן לי לשים לב אליו באופן חריג או להתייחס אליו" (ש' 48-44).

עיון בצילומי הדירה בת/122 (א) ובצילומים ת/108 מעלה כי לאחר היעלמן של המנוחות, הקירות היו צבועים בצבע אפרסק חזק ובולט. לאמור לעיל מתווספת העובדה שמספר אנשי משטרה חשו בריח של צבע טרי עם כניסתם לדירה ב- 16.08.09 ו- 17.08.09 (כמפורט לעיל).

עוד יצוין כי הגרסה לפיה הדירה נצבעה כחודש וחצי לפני היעלמן של המנוחות, עלתה לראשונה בסיכומים. לנוכח הראיות החד משמעיות שהוצגו על ידי התביעה, לפיהן הדירה נצבעה לאחר שהנאשם צולם בטלפון הסלולרי של ביאטריס.

על פי כל הראיות שהוצגו לנו, כולל עדותו של הנאשם (ת/108 ב' עמ' 4-15) ביאטריס היתה אשה נקיה ופדנטית והנאשם אף הגדיר אותה כ"חולת ניקיון". בצילומים 3-6 של ת/108 נראים שני כתמי צבע על הרצפה בסלון. אין זה סביר שאשה קפדנית כמו ביאטריס היתה משאירה שני כתמי צבע על רצפת הסלון במשך חודש וחצי. בצילום 8 בת/108 נראה משקוף המסדרון, עליו נמרח כתם צבע גדול באופן מרושל, שאף הוא אינו מתאים לאישיותה של ביאטריס.

בחלקים שונים של המטבח נמצאו שרידי הצבע המקורי, שהוגדר כלבן, עם גוון אפור, כפי שהעידה פקד דהן (עמ' 424 ות/153) ונראה כי מדובר בצביעה בלתי מקצועית וחפזה.

בסיכומיו טוען הסניגור כי הדירה נצבעה כחודש וחצי לפני היעלמן של המנוחות ומוסיף כי טענתו זו משתלבת בראיות נוספות. למרבה הצער, אין הוא מפנה לראיות התומכות בגישתו.

יתכן וכוונתו לאמרתו של משה טמיר (נ/30) המתגורר ברחוב החרושת 11 וממרפסת דירתו ראה את המנוחות ואת הנאשם במועדים שקדמו להיעלמן.

לדברי העד הוא הבחין באדם הדומה לנאשם כשהוא עומד על מרפסת דירתה של ביאטריס מספר רב של פעמים. את תשומת לבו משכה העובדה שאותו אדם עמד במרפסת ושוחח בטלפון בצעקות. כחודש וחצי חודשיים עובר לגביית אמרתו,

ראה את אותו אדם כשהוא צועד הלך ושוב במרפסת, צועק ומקלל בפלאפון:

"באותה תקופה שאני מדבר עליה, באחד הפעמים כשהוא עוד משוחח במרפסת בפלאפון היו לידו 2 דליים של צבע והוא עמד עם מברשת צבע ביד היה לבוש בבגדי עבודה בצבע כחול או כהה".

דא עקא שהנאשם באמרותיו הכחיש מכל וכל שצבע אי פעם את דירתה של המנוחה. לטענתו צבע האפרסק על הקירות נמצא שם מזה זמן רב וכנראה שהמנוחה צבעה את הקירות בעצמה, כיוון שהיא מאוד עצמאית.

יתרה מכך, כאשר נשאל מה הצבע המדויק על הקירות בסלון ובחדרים, הוא טען שאינו מתמצא בצבעים (חוזר על כך מספר פעמים) ת/10ב'.

כך שאין בדברי מר טמיר כדי להועיל לנאשם, מה גם שפחי הצבע שנראו לידו מתיישבים עם אמרתה של עדה בשם ליזה סידי (ת/93) שהוגשה בהסכמה ולפיה הנאשם צבע את דירתה בצבע לבן כחודש לפני שנגבתה האמרה (24.08.09).

מכאן, שאין בעדויות שהוצגו לנו שמץ של ראיה לכך שדירת המנוחה נצבעה כחודש וחצי לפני שנמצאה גופתה. לעומת זאת, הוצגו לנו ראיות למכביר כי הדירה נצבעה זמן קצר לפני כניסת החוקרים ולאחר היעלמן של המנוחות (לחוה"ד על כתמי הדם ומשמעותם נתייחס בהמשך).

חו"ד בענין שרידי הצבע על ציפורני הנאשם

בתאריך 16.08.09, טרם חקירתו הראשונה, נבדק הנאשם על ידי שוטרים מהמז"פ (ת/107, 107(א); ת/109; ת/242) ונדגמו מצפורניו שרידי חומר ורוד. במקביל במסגרת פעולות החקירה בתיק, נדגם פח צבע בגוון אפרסק שנתפס בדירתה של ר.צ. בת זוגו מזה 20 שנה של הנאשם בבת-ים (ת/244). בנוסף נדגמו קילופי קיר בצבע אפרסק מדירת המנוחה ביאטריס וכתמים נוספים של צבע זה ממרצפות בדירה וחפצים שונים שהיו בה ביניהם מקרר (ת/234). כל אלה הועברו למעבדת סימנים וחומרים במז"פ לבדיקתו של ראש המעבדה נדב לוי. מר לוי התבקש לבדוק אם מצויים על גבי המטושים שדגמו את החומר מציפורני הנאשם שיירי צבע, ואם כן להשוות אותם למדגמי הצבע הנוספים שהתקבלו לבדיקה.

בחוות הדעת ת/315 ולאחריה בחוות דעת משלימה ת/315א (בה נבדק אף פח הצבע) חיוה המומחה את דעתו כי בעוד שניתן לקבוע כי קיים מקור משותף למדגמי הצבע המיוחסים לדירה ברמת גן, למקרר ולמיכל הצבע המיוחס לדירה בבת-ים בשל התאמה שנמצאה בהרכב היסודות של מדגמי הצבע הרי שבהשוואה לשיירי החומר שנמצא בציפורני הנאשם, נמצאו הבדלים עקביים בין שיירים אלה לבין מדגמי הצבע המיוחסים לדירה ולמקרר ולמדגם הצבע שנאסף מהמיכל **"בעיקר בכמות הסיידן במדגמים"**. לפיכך קבע מר לוי, כי **"עקב אופיים של שיירי חומר אלה, אין באפשרותי לקבוע אם קיים מקור משותף להם ולמדגמי הצבע המיוחסים לדירה ולמקרר"** (ת/315 סעיף 4 לפרק **"ממצאי הבדיקות ופירושם"** וכן ת/315א סעיף 4-6 לפרק **"ממצאי הבדיקות ופירושם"**).

מסקנתו הניטרלית של מר לוי, שחזרה ונשנתה אף בחקירתו **"שאין באפשרותי לקבוע אם קיים מקור משותף או שלא קיים מקור משותף, זאת אומרת המסקנה בחוות הדעת היא למעשה מסקנה ניטרלית"** נבעה מכך שבשיירי החומר שנמצא בציפורני הנאשם כמות הסיידן היתה מועטה (ס' 3(א) לפרק **"ממצאי הבדיקות ופירושם"** בחוות הדעת ת/315(א)) לעומת מדגמי הצבע האחרים (שנאספו בדירה ובפח הצבע) בהם הסיידן היה מרכיב עיקרי. ודוק! בשתי חווה"ד הקפיד מר לוי שלא לקרוא לשיירי החומר שנמצאו בציפורני הנאשם בשמו - צבע - והקפיד לעשות שימוש במינוח שיירי חומר, מה שהביא את ההגנה לטעון כי אין בחווה"ד כל קביעה **"מהו החומר שנדגם מציפורניו של הנאשם"**.

הנה כי כן, בשתי חווה"ד המסקנה זהה - אין אפשרות לקבוע אם קיים מקור משותף או שלא קיים מקור משותף למדגמי הצבע שנמצאו בדירה ובפח הצבע ושיירי החומר שנדגמו מצפורני הנאשם.

בהתייחס לחווה"ד הנ"ל, טענה ההגנה בסיכומיה כי בעוד שבחווה"ד הראשונה ת/315 נמנע מר לזין מלנסות ולשער ו/או ליתן הסבר להימצאות סידן בכמות מעטה בשיירי החומר שנדגם מציפורני הנאשם, בחווה"ד השניה (שניתנה כשנתיים וחצי לאחר מתן חווה"ד הראשונה) נתן דרור לעצמו והוסיף את ההסבר:

"ההבדלים שמצאתי בין מדגם הצבע המיוחס לידי של הנאשם... לבין מדגמי הצבע הנ"ל, כמתואר בחוות דעתי ת/315, יכולים, לדעתי, להיות מוסברים, למשל, בניקוי ידיו של הנאשם בחומר ניקוי חומצי או קורוזובי, היכול להמיס את התרכובות המכילות סידן שבצבע". (ת/315 א' ס' 7 לפרק "ממצאי הבדיקות ופירושם").

לטענת ההגנה, לבד מהעובדה שהסבר זה לא נתמך בראיות ואינו מדעי, הופעתו לראשונה בחווה"ד השניה נעשה בניגוד לסדרי הדין ולכללי הפרוצדורה ונועד אך ורק לשיפור עמדות.

אכן, ההסבר האמור לא נכתב בחווה"ד הראשונה ת/315 הגם שהשונות בכמות הסידן היתה ידועה למומחה כבר אז. מעיון בחקירתו של לזין, מיום 22.11.11 עולה, כי הוא לא התבקש לתת הסבר לשונות האמורה, וכי השלמת חווה"ד לא התבקשה לצורך מתן ההסבר האמור, אלא לשם הבהרת היסודות הכימיים שנמצאו בחומרים שנבדקו (עמ' 966 לפרוט' ש' 29-23 מפי ב"כ המאשימה וכן התייחסות בית המשפט בעמ' 967 לפרוט' ש' 11-13 ובעמ' 969 ש' 3-5) וכן לצורך השוואת המדגמים לצבע בפח הצבע (עמ' 971 ש' 23-29).

רוב מהומה על לא מאומה.

בחקירתו השניה, לאחר הגשת חווה"ד ת/315 אישר המומחה שמדובר בהשערה בלבד:

"אם הייתי בטוח שהסידן נשטף, אז הייתי יכול להגיד שאפשרי שיש להם מקור משותף, וההבדל נובע מהשטיפה. מכיוון שאינני יודע בוודאות שהסידן נשטף או שהמוצר שמכיל סידן נשטף אינני יכול לשלול בוודאות ואינני יכול לחייב בוודאות, והמסקנה היא שאינני יכול לקבוע" (עמ' 1671 לפרוט' ש' 7-12), מה גם שלא נטען כי נמצא בדירה או בחזקת הנאשם (במכונת למשל) **"חומר ניקוי חומצי או קורוזובי, היכול להמיס את התרכובות המכילות סידן שבצבע"**.

משכך, לא ניתן לקבוע כי קיים מקור משותף לשיירי החומר שנדגם מציפורני הנאשם (שהמומחה גם בחקירתו בבית המשפט הקפיד שלא להשתמש בביטוי "צבע") ולדגימות הצבע שנלקחו מהדירה ומפח הצבע, כך שאין בחווה"ד הללו כשלעצמן כדי לקשור את הנאשם לדגימות הצבע מהדירה ומהפח.

בהקשר לפח הצבע הוסיף ב"כ הנאשם וטען, כי המומחה אישר בחקירתו כי המדגם שנבדק מפח הצבע הינו חיצוני למיכל ולמעשה אינו משקף את הצבע הקיים בתוך פח הצבע (עמ' 1032 לפרוט' ש' 12) כך שאין ללמוד מההתאמה שנמצאה, כי הצבע בפח הינו בהכרח הצבע בו נצבעה הדירה, וזו יכולה להסתדר עם מגוון מסקנות אחרות וביניהן, שמדובר בחומרי צבע המורכבים מאותם יסודות (עמ' 94 לסיכומי הנאשם). הגם שהובהר עובדתית שהדגימה מהפח נלקחה מהצד החיצוני שלו מצבע ש"נטף על הדופן של המיכל" (עדות לזין בעמ' 1032 לפרוט' ש' 16) כך שמדובר באותו צבע, לא עימת ב"כ הנאשם את לזין עם הטענה אותה הוא מעלה בסיכומיו ולא תמך את **"מגוון המסקנות האחרות"** שיכולות ליישב את ההתאמה האמורה, למעט שמדובר באותו צבע בדירה ובפח, בחוות דעת סותרת. לפיכך, לא נותר לנו אלא לקבוע, לענין זה, כי הצבע בפח שנמצא בדירת חברתו של הנאשם גב' ר.צ. הוא הצבע בו נצבעה דירתה של המנוחה ביאטריס.

מסקנה זו זוכה לחיזוק בדבריה של ר.צ., אשר העידה שכאשר הנאשם הביא את הצבע לדירתה, הפח היה מלא, אולם כאשר נפתח על ידי חוקרי המשטרה, ראתה שחסר צבע (ת/63).

יודגש כי ר.צ. העידה שהנאשם לא צבע את דירתה בצבע האפרסק שהביא, ולכן לא היה מקום לערוך השוואה בין הצבע שעל קירות דירתה לזה שעל קיר דירתה של ביאטריס, כפי שהציע הסניגור (עמ' 1032 לפרוטוקול).

כתמי הדם

שאל צ'רנוברודה ערך את חוות הדעת ת/122א בה תאר, בין היתר, את כתמי הדם או מקבצי כתמי הדם שנמצאו בדירתה של ביאטריס.

הסניגור אינו חולק על ממצאיו של צ'רנוברודה, ככל שהדבר נוגע למיקום כתמי הדם, והכתמים החשודים כדם. אולם, לגרסתו מספר הכתמים שזוהו כדמן של המנוחות ודמו של הנאשם אינו מצדיק את המסקנה לפיה השתיים נרצחו בדירה.

אין דעתנו כדעתו. עיון בנ/21 תוך בחינת מיקומם של כתמי הדם המוכחים מלמד כי מדובר בפיזור בלתי סביר בנסיבות של חיים רגילים בדירה.

דמה של דניס נמצא על מקל עץ של מגב, בתוך תערובת של לפחות שלושה פריטים, שאחד מהם זכר, ראו עמ' 12 בחוות דעתה של ד"ר מיה פרוינד שם צויין:

"מקור המרכיב העיקרי בתערובת יכול להיות במנוחה דניס רודוב לא ניתן לשלול את ביאטריס רודוב כאחד המקורות הנוספים לתערובת הזאת. לא ניתן לשלול או לחייב את אליהו פחימה כאחד המקורות הנוספים לתערובת זאת מאחר שלא נמצא כל אלל (אפיון בתערובת) שאינו מתאים לאחד משלושת המעורבים הנ"ל" (עמ' 883 ש' 5-7).

עוד הבהירה ד"ר פרוינד כי על המוט היו כתמי דם שנראו בעין כמו הטבעת אצבע, ובשל כך נטלה דגימה קטנה מאוד והעבירה את המוט לבדיקת טביעות אצבעות.

בצילומים 69-70 בת/122א נראים היטב הסימנים שעל מוט המגב.

מציאת תערובת של שלושה פרטים, כמצויין לעיל, על מוט של מגב המשמש לניקוי ושטיפת הבית, אינו טבעי וטעון הסבר.

כן נמצאו כתמים מדמה של דניס בין חריצי המרפסת, בסלון, סמוך למרפסת ועל פיסת סק"י מדופן ימנית של מסעד הספה, דופן תריס שמאל בסלון, החלק העליון של ויטרינה בנישה בסלון, בחלקה התחתון של הוטרניה הנ"ל, רצפת סלון בצד הצפוני, סמוך לפינה, שלט טלוויזיה על השולחן בסלון, בתוך תיק כחול.

דמה של ביאטריס נמצא בעיקר בחדר השינה, במקומות בלתי שגרתיים כגון פסלון שהיה מוצב על גג שידה בחדר השינה, דופן של הטלוויזיה, שלוש טיפות דם, שידה ימנית ושידה שמאלית.

דמו של הנאשם זוהה על משקוף חדר השינה בגובה 190 ס"מ ודופן דלת ארון מראה בחדר השינה.

לא נמצא בפי הנאשם כל הסבר סביר לפיזור הדם בכל חלקי הדירה, כמתואר לעיל, בנוסף למקבצים שתוארו על ידי צ'רנוברודה.

כאשר, מנגד, לא נמצאו בדירה טביעות אצבעותיהן של המנוחות ורק שלוש טביעות אצבע של הנאשם, מצב בלתי טבעי זה

של פיזור כתמי דם מול ניקיון "מושלם" מטביעות אצבע, מלמד באופן שאינו משתמע לשני פנים כי הדירה נוקתה על מנת להעלים ראיות אך למרבה המזל טיפות הדם שגודלן של חלקן לא עלה על מילימטרים בודדים נעלמו מעיניו וידיו של המנקה.

חוות דעת מעבדה ביולוגית

בהקשר זה הוגשו מטעם המאשימה שלוש חוות דעת: חוות דעת מרכזית של ד"ר פרוינד (ת/291) ולאחריה, בעקבות חוות דעת של משה שפיצן (ת/290, ת/290א), הגישה חוות דעת משלימה (ת/295).

בחוות דעתה ת/291 מפרטת ד"ר פרוינד את המצגים עליהם אותר דם אדם (עמ' 8 לחוות הדעת) ובהמשך מפרטת מוצגים לגביהם נערכו בדיקות שונות לנוכחות דם אדם תוך ציון התוצאות שהתקבלו מבדיקות אלה לגבי כל מוצג ומוצג (עמ' 9 לחוות הדעת). חלק מהמוצגים נלקחו להפקת דנ"א (עמ' 10 לחווה"ד פסקא 6) וחלק לקביעת פרופיל גנטי (עמ' 10 לחווה"ד פסקא 8). בפרק המסקנות מפרטת ד"ר פרוינד את המוצגים עליהם נמצא דנ"א שמקורו **"יכול להיות"** במנוחה ביאטריס בשכיחות סטטיסטית של אחד ליותר ממיליארד וכן את המוצגים עליהם נמצא דנ"א שמקורו **"יכול להיות"** במנוחה דניס בשכיחות סטטיסטית של אחד ליותר ממיליארד (עמ' 11-12 לחווה"ד). כן מפרטת המומחית מוצגים עליהם נמצא דנ"א שמקורו **"יכול להיות"** בנאשם בשכיחות סטטיסטית של אחד ליותר ממיליארד. בחוות הדעת של ד"ר פרוינד לא מוזכר מהו המקור לדנ"א שהופק (דם, רוק, הפרשות אחרות) אם כי ניתן לקבוע, על פי חווה"ד, כי מקור הדנ"א שהופק מאחת הוטריות בסלון שיוחס למנוחה דניס הופק מדם אדם (וטרין "38" מוצג 66 כעולה מס' 1 לפרק התוצאות עמ' 8 לחוות הדעת. ראה גם עמ' 55 לסיכומי הנאשם) וכי לגבי מוצגים 48 ו- 67 שהדנ"א שנמצא עליהם יוחס אף הוא לדניס (פסקא 2 לפרק המסקנות בעמ' 11-12 לחוות הדעת) ניתן להבין שהמקור להפקתו לא היה דם (סע' 4 עמ' 9 לחווה"ד).

אין חולק על הנתונים שפורטו עד כאן.

המחלוקת בין המאשימה להגנה נוגעת לממצאים שהופקו משתיים מתוך חמש דגימות של קילופי הקיר שהגיעו לידיה (מוצגים 42a ו- 42b) ולמסקנות שניתן להפיק מהם. מחלוקת זו חשובה היא, שכן ככל שיופק מקילופי הקיר דנ"א שמקורו בדם אחת המנוחות, ניתן יהיה להסיק כי הדירה, שנצבעה, נצבעה לאחר שדם של מי מהשתיים, או שתיהן, הוטז על הקיר טרם צביעתו.

מחוות דעתה (פיסקא 4 עמ' 9 לחוות הדעת) עולה, כי הבדיקה שביצעה בקילופי הקיר, לנוכחות חומר חשוד כדם, לא הניבה תוצאה חיובית. בשלב זה העבירה ד"ר פרוינד את חמשת הדגימות של קילופי הקיר למעבדה הביולוגית של מז"פ, שם נבדקו על ידי משה שפיצן. מקריאת חווה"ד של משה שפיצן (ת/290) תוך התאמתה לחווה"ד של ד"ר פרוינד (ת/299) נמצא כי משתיים מתוך חמשת הדגימות של קילופי הקיר הופק פרופיל דנ"א נקבי זהה ובשתי דגימות אחרות נמצא דם אדם אך לא נותר די חומר להעברה למיצוי דנ"א, כמפורט להלן:

• ס' 2 - "דפוס מקיר מזרחי (נישה)" (מס' כתמים 3-5 - ר' עדות שפיצן עמ' 996 ש' 33-17) נמצא דם אדם המכיל פרופיל DNA נקבי, השייך למנוחה דניס (ת/122א עמ' 5 ס' 4ב(2) תמונות 77-78; ת/290 עמ' 3 סעיפים 1,2; ת/295).

• ס' 3א - "דפוס מקיר דרומי בסלון 12-17" - נמצא דם אדם אולם לא נותר די חומר להעברה למיצוי DNA (התכלה במהלך בדיקת דם אדם) (ת/122א עמ' 5 ס' 4ב(3) תמונות 81-85).

ס' 3ב - "דפוס מקיר דרומי בסלון 18-25" - נמצא דם אדם המכיל פרופיל DNA נקבי, השייך למנוחה דניס (ת/122א עמ' 6 ס' 4ב(4) תמונות 81, 82, 86-88, ת/290 עמ' 3 סעיפים 1,2; ת/295).

ס' 3ג - "דפוס מקיר מערבי בנישה בסלון 1,2" - נמצא דם אדם אולם לא נותר די חומר להעברה למיצוי DNA (התכלה במהלך בדיקת דם אדם) (ת/122א עמ' 5 ס' 4ב(1) תמונות 71, 72, 74-76).

משאין מחלוקת שהכתמים, שזוהו כדם אדם, בקיר הדרומי בסלון ואשר סומנו במספרים 12-17, נמצאו בסמיכות לכתמי הדם מהם הופק דנ"א של דניס ושנמצאו אף הם בקיר הדרומי בסלון ואשר סומנו במספרים 18-25, ניתן להסיק בסבירות גבוהה, כי גם כתמי הדם בסעיף 3א, כתמים 12-17, הם כתמי דמה של דניס.

לחוזה"ד ת/290 צורפו תמונות (ת/290א). שפיצן הסביר בבית המשפט שתחת המיקרוסקופ ניתן היה לראות את השכבות השונות - כמעין "סנדוויץ'" - בשכבה החיצונית רואים כתם סגול של החומר וזה הצריך ניהדרין על גבי צבע אפרסק, באמצע ניתן להבחין בכתם אדום ומהצד האחורי קיימת שכבה מהחלק האחורי של הקיר, בצבע לבן, כאשר הדם לכוד בין שתי השכבות (פר' עמ' 998 ש'21 עד עמ' 1000 ש'30). מכאן מתבקשת המסקנה שהדירה נצבעה לאחר שכתמי הדם של דניס "הגיעו" אל הקיר, שכן, על פי הממצאים הנ"ל, דמה נמצא כלוא בין שתי שכבות הצבע, בין שכבת הצבע הלבן לשכבת צבע האפרסק.

ההגנה, בסיכומיה, לא חלקה על ממצאים אלה (ראו גם חוות דעת רוזנגרטן נ/31 סעיף 1.א). אך ביקשה להמעיט במשקלם (עמ' 57-59 לסיכומים) משום "פרוצדורת שרשרת הראיות של פירורי הקיר, לבדיקות החוזרות שנעשו בהם, לחומרים הכימיים שספגו במהלך העברתם מהדירה, למעבדה האחרת ובהמשך למעבדה הסופית... וכן החזקתם במשך כחודש ימים במעטפות פתוחות שאיננו יודעים את תנאי שימורם" (ס' 43 לסיכומי ההגנה). לטעמנו אין בטרוניות אלה של ההגנה כדי להמעיט ממשקלה של הראיה. משאין חולקין בדבר ממצאי הדנ"א ובדבר מיקומם של כתמי הדם, מדובר בראיה מדעית עצמאית בעלת משקל המלמדת על קיומו של דם המיוחס למנוחה דניס, כלוא בין שתי שכבות הצבע של הקיר. המסקנה המתחייבת היא, שהדם הגיע לקיר טרם צביעתו והקיר נצבע אחרי הגעתו.

מסקנה זו, כשהיא מתווספת לראיות המצביעות על מועד צביעת הדירה על ידי הנאשם, מהווה ראיה חד משמעית לכך שהנאשם צבע את הדירה לאחר המועד האחרון בו נראו המנוחות בין החיים, על מנת להעלים ראיות למעשיו.

ראיות הקושרות את הנאשם לגניבת ארנקה של המנוחה וזיוף השיק נ/9

בתאריך 21.08.09 פנתה שכנתה של ביאטריס, לילי הוטניק, למשטרה ומסרה כי באותו בוקר הוציאה מתיבת הדואר של המנוחה שני מכתבים, אשר אחד מהם נשלח אליה ממשרד אבידות במחוז ת"א של המשטרה (ת/66).

על פי האמור במכתב "בתאריך 18.08.09 נמסר למשרדנו כאבידה הרכוש דלהלן: ארנק - תעודות ופנקס שיקים".

פקד דהן קיבלה את הארנק יחד עם טופס רישום אבידה.

לאחר שהסתבר כי הארנק הוא ארנקה של ביאטריס, הוחל בחקירה ביחס למקום הימצאו ומועד הבאתו למחלקת אבידות.

מעדותו של מר מיכאל טדרוס, שהינו מבקש מקלט מאריתריאה, הסתבר כי בתאריך 14.08.09 (יום שישי) בשעה 21:09 - עמוד 19

20:00 בקירוב, בהיותו בדרכו לבית חברו, מצא את הארנק בין שתי מכוניות, מר טדרוס מסר את הארנק למתנדב במשטרת ישראל מר בועז ראובני.

טדרוס וראובני זיהו את הארנק ת/47 כארנק אשר נמצא ברחוב עקיבא איגר סמוך לבית מס' 23 באזור התחנה המרכזית בתל-אביב.

זה המקום לציין כי פקד דהן נפגשה עם העד טדרוס כשהיא מציגה עצמה כאזרחית, מחשש שמא הלה יחשוש לשתף פעולה עם המשטרה. גב' דהן יצאה עם טדרוס למקום בו מצא את הארנק ועשתה שרטוט של המקום עליו הצביע העד (ת/151).

למרבה הצער, הארנק הושאר על ידי מר ראובני ושותפו למשמרת בתא הכפפות של הרכב המשטרתי ונמסר למחלקת אבידות רק בתאריך 18.08.09, אולם אין בכך כדי לפגום בעדותו של טדרוס שהינו עד אובייקטיבי, שאין לו כל ענין בתוצאות ההליך, וכל התנהלותו מלמדת כי נהג כאזרח שומר חוק בכך שמסר את הארנק שמצא לאיש משטרה מייד עם מציאתו.

בחקירתו הנגדית של ראובני העלה הסניגור תהיות בקשר לאמור בדו"ח הפעולה ת/58 (שנערך על ידו בתאריך 23.08.09), מאחר שצוין שם כי בארנק היה כרטיס אשראי אחד על שם של גבר, שהעד חשב שמעיד על כך שבעליו הוא ממוצא רוסי.

הארנק הוצג לנו וכרטיס האשראי היחיד שנמצא בו היה כרטיסה של דניס רודוב. הסברו של ראובני היה שהשם דניס נשמע לו שם של גבר ושם המשפחה רודוב גרם לו להניח שמדובר באדם ממוצא רוסי.

אין ספק כי היה מקום להבהיר לראובני, שהיה מתנדב חדש יחסית כיצד עליו לנהוג באבידות הנמסרות לו, ונראה כי הטיפול בארנק לא היה מיטבי, אולם אין בכך כדי לפגום בראיות העיקריות שהופקו ממנו.

בארנק נמצאו רישיונות נהיגה של ביאטריס רודוב וכרטיס אשראי של דניס. עוד נמצא בארנק פנקס שיקים (ת/47א) השייך לביאטריס. בתוך הארנק נמצא שיק בודד ומבוטל על סך 864 ₪ - ת/47ג) שהיה בתוך הפנקס אך לא מחובר אליו ועליו טביעת אצבע של הנאשם.

כמו כן נמצא בתוך פנקס השיקים שיק נוסף עליו נרשם הסכום 10,000 ₪ בספרות ובכתב.

מר שלומי בודגזט פגש את הנאשם בשכונת מגוריו בבת ים, כשנתיים לפני האירועים נשוא דיונו, הם החלו לשוחח והתיידדו. הנאשם נהג להתרברב לפני העד על הצלחותיו עם נשים, ואף הזמינו לדירתה של ביאטריס בעת שהאחרונה נעדרה מהבית.

בתאריך 12.08.09 בשעה 17:09 התקשר הנאשם לשלומי (הדבר נלמד מפלט השיחות של הטלפון בו החזיק הנאשם, עמ' 152 לפרוטוקול). הנאשם ביקש משלומי לרדת למטה וביקש ממנו למלא בשיק ת/47א את הסכום של 10,000 ₪ בספרות ובמילים ולחתום. העד מילא את הסכום כפי שהתבקש, אך סירב לחתום על השיק במקום המיועד למושך השיק (עמ' 152).

על פי אמרתו של העד, מסתבר כי בחקירתו הראשונה במשטרה, בתאריך 03.09.09, הוצג לו השיק נ/9, השיק לגביו נקבע על ידי המומחה ניצן ניב כי זויף על ידי הנאשם, והעד נשאל אם רשם בו את הסכום, לדברי שלומי הוא זיהה את הסכום ככתב ידו, אולם בהמשך כשהוצג לו השיק ת/47ב', חזר בו מן הזיהוי (עמ' 159), בהמשך עדותו הסתבר כי

בחקירתו הראשונה הוצג לעד צילום של השיק נ/9 (עמ' 160 ש' 8-9).

בתאריך 07.09.09 זומן שלומי לחקירה נוספת. הפעם הוצג לו השיק ת/47 - מקור ולא צילום אשר נמצא כאמור בתוך הפנקס בארנקה של ביאטריס. העד זיהה את כתב ידו על ת/47. שלומי הבהיר לחוקר כי באמרתו הקודמת מסר כי אינו בטוח בכתב היד והצביע על האות "עין" כמקור חוסר בטחונו (עמ' 162).

בשתי אמרותיו וגם בעדותו לפנינו עמד העד על גרסתו לפיה מילא בשיק רק את הסכום.

העד גם ציין ב- 03.09.09 שהנאשם נימק את בקשתו בכך שהוא מתקשה בכתיבה.

מן האמור לעיל עולה כי פנקס השיקים של ביאטריס היה בידי הנאשם בתאריך 12.08.09, עת ביקש משלומי למלא עבורו את השיק ת/47. גם טביעת האצבע של הנאשם על השיק ת/47' מלמדת שהפנקס, אשר נמצא בתחנה המרכזית ב- 14.08.09, היה בידי הנאשם.

השיק הנוסף בסכום 10,000 ₪, אשר סומן נ/9, הוצג על ידי הנאשם לפרעון בצ'נג' ונפרע.

חוזה"ד בענין הזיוף של השיק נ/9

ניצן ניב ממעבדת מסמכים במז"פ ערך חוות דעת בנוגע לשיק נ/9 ואף העיד בבית המשפט (ת/268 / ת/268א; ת/268ב; ת/268ג; פרוט' עמ' 688-700).

על פי חוות הדעת נמצאה זהות בתכונות כתיבה בין כתב היד שבשיק לבין דוגמאות כתב היד של הנאשם, במידה שאינה מותירה ספק של ממש שכתב היד בשיק נכתב על ידו. בבית המשפט העיד ניב כי הכוונה במינוח **"ללא ספק של ממש"** הינה לכך שמאחר שתנאי הבדיקה לא היו אופטימליים כיוון שהכותב סירב למסור דוגמאות כתב יד בהכתבות במשטרה, ולכן היו חסרים מספר הרגלי כתיבה, אשר הביאו אותו להסתייגות שאומרת שלדעתו הנאשם הוא הכותב **"וכל אפשרות אחרת היא תיאורטית ואין בה ממש"**. ניב הסביר כי הדרגה שקבע הינה הדרגה השניה בסדר הדרגות, שמשמעותה: זהו הכותב, ואם היו ספקות במהלך הבדיקה, הם התבררו כספקות שאין בהן ממש (פרוט' עמ' 689 ש' 17-3). ניב השווה את כתב היד בשיק לכתב היד של הנאשם בספר הטלפונים שנתפס אצלו, בעת המעצר (ת/268א).

למשמעות של רמת ודאות זו ר' ע"פ 1839/92 **עאטף אשקר נ' מדינת ישראל** (4.9.94).

הנאשם טען במשטרה ובבית המשפט כי לא זייף את השיק, אלא המנוחה ביאטריס מילאה את השיק ונתנה לו אותו לפני "היעלמותה".

ניב העיד בבית המשפט כי ערך בדיקה נוספת, על אף שלא נדרש לעשות כן, על מנת לשלול שכותבת השיק נ/9 הינה המנוחה ביאטריס וערך לשם כך פריסה של דוגמאות כתב ידה של המנוחה ביאטריס כפי שהתקבלו משיקים מחשבון הבנק של המנוחה ביאטריס (ת/268ג). לאחר בדיקה זו הסיק ניב כי לא מצא זהות בתכונות הכתיבה בין כתב היד בשיק נ/9 לדוגמאות כתב ידה של המנוחה ביאטריס (פרוט' עמ' 693-694). ניב הפנה לכך שהמנוחה ביאטריס נהגה לכתוב איקסים לאחר מילוי הספרות בשיק, אולם איקסים אלה גדולים יותר מהאיקסים בנ/9 (פרוט' עמ' 693 ש' 13-9).

לשאלת בית המשפט, שלל ניב את האפשרות שחלק מן השיק נ/9 נכתב על ידי הנאשם וחלקו על ידי המנוחה ביאטריס (פרוט' עמ' 700 ש' 18-7).

בסיכומיו לא חלק הנאשם על ממצאי חוזה"ד וקבל רק על כך שלא נבדקה טענתו של העד שלומי בזדגט כי כתב היד על

גבי נ/9 הוא שלו. ב"כ הנאשם אינו מפנה לפרוטוקול הדיון בו אמר העד את הדברים שייחס לו. מעיון בפרוטוקול החקירה עולה, כפי שפורט לעיל, כי העד שלל את האפשרות שהוא כתב את הפרטים על השיק (עמ' 159 ש' 35) ושלל את האפשרות שזו חתימתו על השיק (עמ' 161 ש' 14-22 ובפרט ש' 18-19). יצוין, כי גם על השיק השני, ת/47ב', עליו רשם העד את הסכום בספרות ובמילים הוא סרב לחתום (עמ' 150 לפרוט' ש' 25-29).

לפיכך אין מנוס מהמסקנה כי הנאשם הוא שזייף את השיק נ/9.

על פי עדותו של ציון קדוש, העובד בצ'נג' נימני עסקים בבת-ים (ת/29 ש' 3-4), השיק נ/9 ע"ס 10,000 ₪ נפדה על ידי הנאשם בתאריך 13.08.09 בשעה 16:43. עובר לניכוי השיק נ/9, ניכה הנאשם בתאריך 26.06.09 שיק נוסף, משוך על ידי ביאטריס, על סך 2,000 ₪. השיק נפרע בתאריך 29.07.09.

העד ציון כי על פניו החתימה שעל השיק מחודש יוני אינה דומה לזו שעל השיק שנכזה ב- 13.08.09, ואילו היה בודק אותו כדבעי, לא היה אמור לבצע נכיון, מאחר שבנוסף לכך גם התאריך שצוין על השיק היה 13.08.08 ולא 13.08.09.

מכל מקום, מעדותו של ציון קדוש עולה כי השיק נ/9, אשר הוכח כי זויף על ידי הנאשם, סוחר על ידו ב- 13.08.09, לאחר שנמצאה גופתה של ביאטריס.

ממכלול הראיות שהוצגו לנו, למדנו כי ביאטריס היתה אשה דייקנית, מסודרת אשר דאגה לרווחתה של בתה דניס. אין זה סביר שלפתע פתאום העניקה לנאשם מתנה של 10,000 ₪, והראיה שהשיק היחיד שנתנה לו עובר לנ/9 היה על סכום נמוך בהרבה.

אנו סבורים כי אלמלא ידע הנאשם בוודאות שביאטריס ודניס אינן בין החיים, לא היה מעז להציג לפרעון שיק אשר זויף על ידו בסכום כה גבוה, מחשש שמעשה הזיוף והמרמה יתגלו.

טלפונים/איכונים

הטלפון של דניס

אין מחלוקת שבמועדים הרלבנטיים לעבירות נושא כתב האישום החזיק הנאשם בטלפון סלולרי הרשום על שם הבת דניס ז"ל. אין גם מחלוקת, כי היחיד שעשה בו שימוש, במועדים אלה, היה הנאשם (עדות הנאשם עמ' 1139 ש' 14-15; 1182 ש' 18-32).

מעיון בחומרי החקירה שהונחו לפנינו בהקשר זה (ת/255 - חוות דעת מומחה פרטנר מר אבי קמר; ת/258 - פלט שיחות נכנסות + איכונים; ת/260 - פלט שיחות יוצאות + איכונים) עולה, כי הנאשם אכן: ביום 10.08.09, בשעות הבוקר, (08:22; 09:28) בקניון "אם הדרך" ליד מחלף ינאי ובמגדל המים במכמורת (בהתאמה) ובשעות הערב של אותו יום (20:07; 20:08; 20:09 בבית יצחק באזור מחלף נתניה - רמת אפרים; יום למחרת 11.8.09, בשעות הבוקר (08:02) אכן באזור נתניה צפונית לתחנת הדלק סונול.

לטענת המאשימה, משאכן הנאשם ביום 10.8.09 בין השעות 08:22 - 09:28 בשתי אנטנות סמוכות המכסות את נחל אלכסנדר (אתר 4263S כעולה מת/255 עמ' 10, מפה) ולמחרת היום, 11.8.09, בשעה 08:02 במחלף נתניה, צפונית לתחנת הדלק סונול "לא מן הנמנע" (לשון המאשימה בעמ' 100 לסיכומיה), כי הנאשם שהה בליל ה- 11.8.09 בנחל אלכסנדר, השליך שם את חלקי גופתה של המנוחה דניס ועשה דרכו חזרה לרמת גן.

טענתה של המאשימה מחייבת קביעה ודאית לפיה בלילה שבין ה- 10.8.09 החל מהשעה 22:30 (שכן עד לשעה זו שהה ע.פ. בדירת המנוחה ביאטריס יחד עם הנאשם והמנוחות) ועד ליום 11.8.09 בשעות הבוקר המוקדמות ביצע הנאשם את הפעולות הבאות: רצח את המנוחה ובתה; ביתר את גופותיהן; שינע את גופת ביאטריס לפח האשפה; חזר לביתה ואסף את חלקי גופתה של דניס; העמיס את חלקי הגופה למכונית; נסע לנחל אלכסנדר שם השליכם ועשה דרכו דרומה בשעות הבוקר.

קביעה ודאית שכזו (שהיא בגדר האפשר מבחינת לוח הזמנים) לא יכולה להתבסס אך ורק על נתוני התקשורת הנ"ל שאין בהם אלא כדי ללמד על הימצאותו של הנאשם בתא שטח שמכסה גם את נחל אלכסנדר (ככל שת/255 מלמד על כך וראו עמ' 10 - מפה - ממנה עולה, כי האנטנה במגדל המים במכמורת מכסה את מורד הנחל) לפרק זמן כלשהו למעלה מ-12 שעות לפני מועד תחילת המעשים המיוחסים לו וכן בנחל אלכסנדר בבוקרו של יום 11.8.09, אכן שאין בו כדי לקבוע, כי הנאשם אכן היה אז בדרכו דרומה, באין איכונים נוספים סמוכים (להבדיל למשל מחזרתו דרומה ביום 10.8.09 בשעות הערב נוכח איכונו בשלושה מקומות עוקבים, ת/255 עמ' 11). הנאשם לא אוכן באזור המדובר בפרק הזמן בו מיוחסים לו המעשים ואין ממצאים חיצוניים נוספים שיש בהם כדי לתמוך בטענה האמורה כמו ממצאים פורנזיים במכונית שיצביעו על כך שהיה בנחל ו/או ממצאים דמיים של המנוחה דניס (ת/238; ת/279; ת/291 מוצגים 77-79).

דירת ביאטריס

משאין מחלוקת כי הנאשם שהה בדירה, יצא ממנה, חזר אליה ואף לן בה, במועדים הרלבנטיים 10.8.09 - 16.8.09, לא ברורה החשיבות בהצגת הפעילות הסלולרית בטלפון הנייד בו השתמש הנאשם בהיותו בדירת המנוחה ביאטריס, החל מיום 11.8.09 שעה 20:00 ועד יום 16.8.09 יום מעצרו, מה גם שהמאשימה מיקמה את ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם - לאור נתוני התקשורת בנוגע לדניס - בין ה- 10.8.09 שעה 22:30 ליום 11.08.09 שעה 08:02.

זירת פח האשפה

כפי שצוין לעיל, גופתה המבוטרת של ביאטריס נמצאה בתוך פח אשפה בפינת הרחובות רש"י ועמל 2 רמת גן. בתוך הפח וסמוך לו נמצאו ממצאים רבים שכללו דברי לבוש, מצעים וכן שקית ניילון שנלקחה כפי הנראה מביתה של המנוחה, מאחר ששקית תואמת לה נמצאה בדירה.

כמו כן נמצאו במקום מצעים אשר החוקרים סברו כי הם זהים או דומים למצעים שנמצאו בדירת המנוחה.

עיון בצילומי דירת המנוחה מעלה שאכן המיטה בחדר השינה חשופה ממצעים. יחד עם זאת, לא ניתן לקבוע קיומו של קשר ודאי בין הממצאים בפח האשפה לממצאים בדירה.

המצעים/הציפות בזירת הפח/ביאטריס

בפח האשפה בו נמצאו חלקי גופתה של המנוחה ביאטריס ז"ל נמצאו ציפה לשמיכה בצבע כחול מוכתמת בחח"ד עם רקמה פרחונית לבנה; שתי כריות עטופות ציפיות, מוכתמות בחח"ד; סדין בצבע לבן מוכתם בחח"ד; ציפה לשמיכה עם עיטור פרחוני, מוכתמת בחח"ד (ת/122 א' תמונות מס' 16-17; 24; 25-26; 27 בהתאמה). אין מחלוקת כי נמצא סדין כחול, נקי, עם רקמה פרחונית לבנה. כן נמצאו שתי ציפיות לכריות עם עיטור פרחוני.

בחוות דעת מומחה מטעם המאשימה, יהודה נובוסלבסקי (מעבדת סימנים וחומרים, ת/300) נמצא דמיון בגוון, בסגנון הרקמה ובצורתה בין הציפה לשמיכה בצבע כחול שנמצאה בפח האשפה לבין הסדין שנמצא בדירה וכן דמיון בצורת

ההדפס (אך שוני בגוון) בין הציפה לשמיכה עם העיטור הפרחוני שנמצאה בפח האשפה לבין שתי הציפיות לכריות עם העיטור הפרחוני שנמצאו בדירה.

לדעת המומחה, על סמך בדיקה חזותית שערך **"אפשרי שהסדין והציפה הנ"ל היו בעבר חלק מאותה מערכת ('סט') מצעים"** וכן גם **"אפשרי שהציפיות והציפה הפרחוניות היו בעבר חלק מאותה מערכת ('סט') מצעים"**. בחוות דעת משלימה (ת/300א') העלה המומחה ל**"אפשרי בהחלט ששתי הציפיות שנמצאו בפח האשפה היו בעבר חלק משתי מערכות המצעים שנמצאו בדירה"**, תוך שהפנה לסולם רמת סבירות הנהוג במעבדה בבדיקות השוואתיות, כדי להסביר שדרגת **"האפשרי בהחלט"** כמוה כ**"סבירות גבוהה"**.

דא עקא שסולם סבירות זה אינו מבוסס על השוואה חזותית המאופיינת על דמיון. בסולם עצמו מצוין, כי הביקורת ההשוואתית שהסולם מתייחס אליהן הינן בבדיקות הבוחנות **"מאפיינים סוגיים"** ו**"מאפיינים יחודיים"**, כאשר אלה וגם אלה נובעים מתהליך הייצור של המוצר. המאפיינים הסוגיים נובעים על פי רוב מתהליך הייצור של המוצר והם אינם בעלי מידה רבה של אקראיות. דוגמאות למאפיינים כאלה הם מקדם שבירה של שבירי זכוכיות, דגם סוליה של נעל וכו'. מאפיינים יחודיים יכולים לנבוע, אף הם מתהליכי ייצור מסויימים (כגון עיבוד שבבי) או מתהליכים המאחרים לייצורו של החפץ (למשל בלאי כתוצאה משימוש בו, תהליכי קריעה או שבירה ותהליכי תיקון שעבר החפץ). עוד מובהר כי בחוות דעת, המבוססות על בדיקות אלה מפרטים את ממצאי הבדיקות ואחר כך מביאים את פירושם של הממצאים, כלומר את מידת הסבירות להיותם של המוצגים בעלי מקור משותף.

בכל הכבוד, המוצגים בענייננו נבחנו חזותית בלבד ב**"עין לא מקצועית"** של המומחה (לשון המאשימה בעמ' 80 לסיכומיה) כשהוא משווה בין ההדפסים **"שנראו לו דומים ומשלימים זה את זה"** (המאשימה, שם), ולא נבחן תהליך הייצור שלהם. בהקשר זה נכונה, לטעמי, קביעתו של מומחה ההגנה מר רוזנגרטן, כי לשם קביעת מקור משותף לא די להסתפק בהשוואה חזותית וקביעת רמת דמיון על פיה, אלא יש צורך בבדיקה מקצועית-מדעית כמפורט בחוות דעתו נ/31 (ראו חקירתו בעמ' 1523 לפרוט' ש' 31-16).

לפיכך, אין גם כל משמעות לשדרוג מרמת ה**"אפשרי"** לרמת ה**"אפשרי בהחלט"**, שכן שתי הקביעות הללו לא בוססו על בדיקה מדעית, אלא על ידי השוואה חזותית, ומשלא הוצג לפנינו סולם שמלמד על דרגות סבירות מבדיקה חזותית (ואין סולם כזה ככל הנראה וכלשונו של רוזנגרטן **"אין במז"פ סולם ערכים לדמיון"** עמ' 1523 ש' 21) אין לייחס לטעמי, כל משמעות לחוות הדעת האמורה.

מכאן, נופל גם הטעם לשדרוג אותו מציגים מומחי המאשימה (נובולסבסקי בחוות דעתו ת/300א סעיף 3 ובחקירתו בעמ' 900-901 ונדב לזין בחקירתו בעמ' 965 לפרוט'): מעצם הימצאותם של שני סטים שאין קשר ביניהם במקום אחד, כשכל סט הוא ברמת האפשרי **"אפשרי בהחלט ששתי הציפיות שנמצאו בפח האשפה היו בעבר חלק משתי מערכות המצעים שנמצאו בדירה"** (נובולסבסקי, שם).

אמנם, ראש מעבדת סימנים/חומרים מטעם ההגנה, מר נדב לזין, שאישר את השדרוג האמור סבר כי גם אם היתה נערכת בדיקת סיבים (בדיקה שלטענת רוזנגרטן מטעם ההגנה היה חובה לבצע כדי להגיע למסקנה כי קיימת התאמה - להבדיל מדמיון - בין הסטים), וגם אם היתה נמצאת התאמה בין המוצגים גם מבחינה זו, לכל היותר הדבר היה מחזק את המסקנה בדבר סבירות, ברמת ה**"אפשרי"** לגבי כל סט מצעים. היא הנותנת! אם היתה נערכת בדיקת סיבים והיתה נמצאת התאמה כאמור, הדבר היה מביא (להבדיל מלחזק) למסקנה בדבר סבירות ברמת ה**"אפשרי"**.

עם זה ולמרות כל האמור לעיל, נעשה בפסיקה שימוש בהשוואה חזותית, על אף שלא נערכה התאמה מדעית, כראיה

נסיבתית בעלת ערך וחשיבות, בהצטרפה למכלול הראיות הנסיבתיות האחרות (תפ"ח 3030/97 **מדינת ישראל נ' אבי דיין** להשוואת תכשירים אם כי נעשה גם שימוש במיקרוסקופ. הערעור על הכרעת הדין המרשיעה נדחה בע"פ 4577/98 **אבי דיין נ' מדינת ישראל** פ"ד נה (2) 405; תפ"ח (ב"ש) 1153/09 **מדינת ישראל נ' יוסף נחמיאס** (1.7.12) בנוגע לסוגי בד וצבע תוך שביהמ"ש קובע

"אין כל הנחה לפיה כלי המיטה השונים, אפילו מאותו סט, נתפרו מאותו גליל בד"; ע"פ 3947/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.13) בנוגע לדמיון בין בגדי הנאשם לבגדי המצית כפי שנצפו בסרטי האבטחה. בית המשפט העליון קבע בפסק דינו: "בית המשפט המחוזי יכול היה לבסס ממצא עובדתי לפיו קיים דמיון מספק בין פריטי הלבוש של המערער לבין פריטי הלבוש של המצית".

כך או כך, גם אם נקבל את חוות דעתו של מומחה המאשימה - בין אם בדרגת סבירות של "אפשרי" ובין "אפשרי בהחלט" - לכל היותר ניתן להסיק כי המצעים והציפות הוצאו מדירת המנוחה ביאטריס על ידי הרוצח - והובאו לפח האשפה, כשמקור הד.נ.א. של ביאטריס יכול ללמד כי הם הוצאו יחד עם גופתה. לפיכך, כלשון המאשימה, **"יש לראות בפרופורציה הנכונה את חשיבות הראיה הנסיבתית בדבר התאמת המצעים"** (עמ' 82 לסיכומיה).

בהקשר זה יש לתת את הדעת לכך שבפח האשפה היו כלי מיטה נוספים שלא נמצאה להם "השלמה" בדירה; כי החומר החשוד כדם שנמצא על כל כלי המיטה שנמצאו בפח אינו דם של מי מהמנוחות ואף לא נמצאה התאמה לדמו של הנאשם. כל שנמצא, כאמור, הוא מקור ד.נ.א. המשתייך למנוחה ביאטריס על גבי אחת משתי הציפיות הפרחוניות שנמצאו בפח (ת/295).

מכאן מתבקשת המסקנה כי לא נמצאה ראיה פורנזית הקושרת את הנאשם לממצאים בפח האשפה.

עדויות ראיה

ר.ש. ע.ת. 2, המתגוררת מול ביתה של ביאטריס, העידה כי ביום 11.08.09 (יום לאחר שנשמעו הצעקות) בשעה 23:30 הסתכלה מחלונה החוצה וראתה אדם עם פח העומד מחוץ לבנין בו היא מתגוררת. האדם הבחין ברכב משטרה, הצמיד את הפח הירוק, בו החזיק למדרגות, וכשעזב רכב המשטרה לקח את הפח, התכופף מתחת למחסום החניה עם הפח, יצא מהחניה והלך ברחוב החרושת לכיוון רחוב פודים או רש"י, אלא שבהמשך עדותה לפנינו השיבה באופן נחרץ כי האדם אותו ראתה עם הפח לא זוהה על ידה כנאשם, למרות שזיהתה את הנאשם כגבר אותו ראתה בדירת השכנה ביאטריס (עמ' 84-85 לפרוטוקול).

החוקרת פקד עמית דהן ערכה מזכר ביחס לנסיבות חקירתה של ר.ש. (ת/145) ורשמה את תיאורו של האדם שנראה עם הפח ביום ג' בלילה ואת העובדה שר.ש. סברה אותה עת שמדובר בשכן מהבית ממול. גב' דהן חקרה את השכן אליו הפנתה ר.ש. והסתבר כי ב- 11.08.09 לא היה כלל בארץ.

משכך, ברור שלא ניתן לזהות את הנאשם או כל אדם אחר הקשור בדרך כלשהי לפרשה עם האדם שנראה עם הפח הירוק.

עדים נוספים המקשרים לכאורה בין הנאשם לזירת פח האשפה, הם יגאל אלוש ויהודה בן זקן.

השניים ראו בטלוויזיה את תמונתו של הנאשם, שמעו על העבירות המיוחסות לו ונזכרו שהבחינו בו באזור שריפת פח האשפה בלילה בו נתגלתה הגופה בפח.

מר יגאל אלוש תיאר את הרוע שנשקף מפניו של האדם אותו ראה בשעת לילה מאוחרת, פעם אחת כאשר חלף ליד השביל ברחוב עמל והתבונן בו ופעם שניה זיהה אותו מהצד השני של הכביש.

בהיותו אדם מעורב בקהילה, עשה בדיקות ומצא שילדים ישבו בגינה ברחוב פודים סמוך לשריפה וגם שכן נוסף (יהודה בן זקן) ראה אדם שנראה לחוץ ומפחיד בפנים כשהוא עובר את הכביש וחוזר חלילה. בעדותו בבית המשפט הכחיש את הזיהוי וטען כי שיקר למשטרה והפליא בתיאורים של טעות בזיהוי (עמ' 461-463).

ב"כ המאשימה ביקשה להעדיף את גרסתו של אלוש במשטרה על עדותו בבית המשפט.

התרשמנו כי לפנינו עד מניפולטיבי, שקשה לסמוך על עדותו, מה גם שאין לנו כל חיזוק לאף אחת מגרסאותיו. העובדה כי זיהה את הנאשם רק לאחר פרסום תמונתו באמצעי התקשורת אינה מאפשרת להסתמך על אמרתו במשטרה.

על פי הראיות שהובאו לפנינו, גילוי הגופה בפח האשפה עורר סערה באזור וניתן היה לצפות שכאדם מעורב בקהילה, כפי שהוא מגדיר את עצמו, יפנה למשטרה מייד לאחר האירוע. העובדה שנזכר באדם המפחיד בעל המבט הרע רק לאחר הפרסום בתקשורת, פוגמת באמינות הזיהוי.

יהודה בן זקן נחקר על ידי המשטרה לאחר שיגאל אלוש מסר את שמו כמי שראה, גם כן, את הנאשם מסתובב באותה סביבה הלוך וחוזר כשהוא נראה מוטרד.

גם מר בן זקן מסר את תיאורו של אותו אדם רק לאחר פרסום תמונתו של הנאשם באמצעי התקשורת.

אין אנו סבורים שניתן להסתמך על עדות זו לזיהוי של הנאשם, בעיקר לנוכח השיחות שקיים העד עם אלוש עובר למסירת עדותו.

יתרה מכך, שני העדים טענו כי האדם בו הבחינו חלף על פני בנק לאומי.

במכשיר הכספומט של הבנק מותקנת מצלמת אבטחה, ואין חולק כי, דמותו של הנאשם לא נקלטה במצלמה זו.

גם אם נאמר כי זווית הצילום אינה מאפשרת לצלם כל מי שחולף על המדרכה שליד הבנק, אין בהשערה זו כדי לחזק את האין. אילו היו לפנינו ראיות אמינות לנוכחותו של הנאשם במקום, יתכן שהיינו מקבלים טענה זו, אולם לא ניתן להסתפק בהנחות המתייחסות לזווית הצילום של מצלמת האבטחה כדי לחזק עדויות שלא ניתן לסמוך עליהן.

בין יתר השכנים שאמרו שהם נגבו על ידי החוקרים, היה גם מיקי דרור. למרבה הצער העד לקה בהתקף לב, ובשל מצבו הרפואי, אינו מסוגל לזכור דבר. באת כוח המאשימה מבקשת להסתמך על ההודעה שנגבתה ממנו על ידי החוקרים.

לאחר שבחנו את טענות ב"כ המאשימה, הגענו למסקנה כי אין בידינו לקבל הבקשה, מאחר שלא חלים על האמרה הכללים המכשירים הגשתה של עדות מפי השמועה.

גם פסקי הדין אליהם מפנה ב"כ המאשימה אין בהם כדי לסייע לה, מאחר שהם מתייחסים "להקפאת הזכרון בעבר" במקרים בהם העדים העידו והמזכרים או התרשומות שימשו להשלמת התמונה, אך אין בהלכות שנקבעו שם כדי לאפשר הגשת אמרתו של עד אשר מפאת מצבו הבריאותי אינו מסוגל להעיד כלל.

סיכום הראיות הנסיבתיות

1. נוכחות הנאשם בבית המנוחה ביאטריס בלילה שבין ה- 10-11.08.09 שלאחריו לא נראתה עוד בין החיים, כמו גם בתה דניס.

2. הצעקות שנשמעו מכיוון הדירה בשעה 01:45 בקירוב, על ידי בני משפחת ש. וג'נט.
 3. המשך שהייתו של הנאשם בדירה לסירוגין, אשר על פי הראיות נועדה לביצוע עבודות ניקיון וצביעה.
 4. כתמי הדם, של המנוחות ושל הנאשם, אשר נמצאו בדירתה של ביאטריס, כאשר שניים מהם "כלואים" בין הצבע הטרי לצבע הישן.
 5. ניקוי הרכב באופן יסודי ביותר הן בתאריך 11.08.09 והן בתאריך 14.08.09 ובקשת צינור לביצוע רחיצה נוספת ב- 16.08.09.
 6. צביעת הדירה לאחר היעלמן של המנוחות, כפי שהוכח בראיות הפורנזיות שפורטו לעיל.
 7. ניקוי הדירה באופן יסודי. למשמעות הנודעת לעבודות ניקוי וצביעה ראו ע"פ 728/84 **חרמון נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא (3) 617, 623:
- "הרחיצה היסודית מצביעה לכיוון מסקנה, שהפעילות בה עסק המערער בליל האירוע היתה כרוכה בשימוש ברכב זה, שימוש שעלול היה להותיר סימנים ועקבות אותם ביקש המערער לטשטש".**
- בענייננו פעל הנאשם לטשטוש עקבות הן ברכב והן בדירה.
8. זיוף שיק מתוך פנקסה של המנוחה וקבלת תמורתו, וכן טביעת אצבעו של הנאשם שנמצאה על שיק נוסף שנמצא בתוך ארנקה של המנוחה, עובדות המעידות על כך שהנאשם "טיפל" בארנק לאחר היעלמה של ביאטריס.
 9. איכוני טלפונים אשר גם אם אינם ממקמים את הנאשם ישירות בנחל אלכסנדר מציבים אותו בסביבה הקרובה וכן מוכיחים את שהייתו סמוך לתחנה המרכזית - שם נמצא הארנק.
- לנוכח צבר הראיות, אשר פורט לעיל, נשאלת השאלה האם נמצאו לנאשם הסברים סבירים המפריכים את המסקנה הנלמדת מהן.
- גרסת הנאשם - כללי**
- הנאשם נחקר במשטרה במשך כחודש ונגבו ממנו 14 הודעות שצולמו, הוקלטו ותומללו.
- מעיון בתמלילי החקירות וצפייה בקלטות מצטיירת תמונה של נחקר המהתל בחוקריו, מתחמק ממתן תשובות ומעמיד פנים של מי שאינו מבין את השאלות המופנות אליו. הנאשם נראה נינוח, מחייך, אינו מהסס להתעמת עם חוקריו ולהרים עליהם את קולו (ראו ת/4 א 18.08.09).
- הנאשם מטיח בחוקרים שהם מנסים "להלביש" עליו תיק, אינו ממחר להשיב לשאלות ומהרהר בטרם יענה (ת/5 א 19.08.09) ונראה כי מדובר בהתנהלות מכוונת, שתכליתה להימנע ממתן תשובות כל עוד אין בכך הכרח.
- הנאשם אינו מהסס להשמיע איומים מרומזים כלפי החוקרים ומתריע כי לאחר שישתחרר, הם אלה שייחקרו (ת/7 ב) עמ' 49).
- המגמתיות בהתנהלותו של הנאשם בחקירה מובהרת הבהר היטב בדבריו למדובב שהוכנס לתאו.

כך בת/208(א) עמ' 92 הוקלטו דברי הנאשם:

"דובר ב' (הנאשם): אני אמרתי להם, 'כשאני אשתחרר, אתם תהיו בחקירות, אתם תהיו שמה, אז אני אבוא לבקר אותכם', אתם רוצים לרצוח אותי? כן.

דובר א' (מדובב): (לא ברור) שזה יקרה כבר.

דובר ב': (צוחק) אמרתי 'אתם רוצים לרצוח אותי עם המשפחה?'"

הנאשם ממשיך ומספר למדובב כיצד הטיח בחוקרים שהם מנסים לטפול עליו אשמת שווא, בלשונו **"לתפור לי תיק"** ומוסיף:

"כל פעם אני אומר להם את זה, שהשופט יראה באמת (לא ברור) לתפור לי תיק, כי באמת הם מנסים".

ובהמשך (עמ' 92) מתאר הנאשם בפני המדובב כיצד הוא מהתל בחוקריו:

"אני אומר 'תקראו בחזרה, תקראו את כל מה שכתבתי' הם קוראים אחרי (לא ברור)... (צוחק) 'אתה לא מבין, אני (לא ברור) לא חותם (לא ברור) לא מבין, אני לא חותם'... (צוחק) כתבתי שמה בגדול 'אני לא מבין'.

...

אתה מבין מה אני עושה להם? (צוחק) 'כל שורה אני רוצה שתקריא לי'. איך שהוא גומר את הכל אני רוצה עוד פעם בחזרה".

בעדותו לפנינו טען הנאשם כי חוקריו התעללו בו, ואף היכו אותו (עמ' 1135 ש' 2-8): **"כל מיני שאלות, ניסו לבלבל אותי ככה ככה, יכול להיות שהתבלבלתי במשהו אבל כל הזמן ניסו ולא ישנתי עד 12 בלילה, וצעקות, שפכו עלי מים, דחפו אותי, מה לא עשו לי? יותר גרוע ממכת עשרת הדיברות אני קיבלתי מהם, לא יודע איך התנהגו אלי".**

כך גם בעמ' 1140 ש' 1-2, שם טוען הנאשם:

"מה שאני אמרתי במשטרה אני לא חוזר בי, אני אמרתי, המתנתי במשהו מהלחץ שהם נתנו לי ומכות ודברים כאלה ושפכו עלי והשפילו אותי עד אפס המדרגה".

לא בכדי נמנע הסניגור מלחקור את גובי ההודעות על ההתעללות הנטענת או להפנות בסיכומים למראה המקום בצילומי החקירות.

עיון בתמלילים וצפיה בקלטות מפריכים מיניה וביה את טענת ההתעללות.

ת/5א, 19.08.09, הנאשם מטיח בחוקרים שהם מנסים להלביש עליו תיק, משיב לשאלות ומהרהר כאשר מתבקש לתאר היכן היה במועדים הרלבנטיים.

ת/6א(1), 20.08.09, הנאשם נראה מבודח ומתלוצץ עם החוקרים. יתרה מכך, הוא מודיע ביוזמתו ששכח לספר על ביקורו של ע.פ. ודורש להבהיר ענין זה.

בת/6א(2) (20.08.09) נראה הנאשם נרדם בחקירה, אך מתעשת וממשיך להשיב לשאלות.

ת/9א (24.08.09) נראית אמנם התלהמות קשה בין הנאשם לחוקרים, כאשר הנאשם אינו משיב לשאלת החוקר באיזו שעה הלך לישון באותו לילה, החוקר מטיח בנאשם אתה עושה מעצמך אידיוט והנאשם אינו מהסס להשיב לו **"אין לך כבוד", "אתה שקרן".**

גם כאשר מנסה חוקרת להוציא את הנאשם משלוותו ומטיחה בפניו שהוא רוצח, עלוב ומנצל נשים, הנאשם נראה מבודח ועומד בכפירתו (ת/13(א)(1), 26.08.09).

במהלך כל החקירות חוזר הנאשם באריכות על המנטרה **"מי יעשה דבר כזה חפשו במקום אחר"**, וכאשר מוטחות בפניו שאלות המחייבות תשובה עניינית הוא מעמיד פנים כמי שאינו מבין את השאלה ומשיב תשובות שאינן ממין העניין, כך לדוגמא בת/2(ב) החל מעמוד 158 מנסים החוקרים לחלץ מפי הנאשם תשובה לשאלה מתי קרה בעבר שביאטריס ובתה נעלמו. בתחילה משיב הנאשם שדניס היתה נעלמת, אך אינו מציין מתי ולכמה זמן, למרות שהחוקרים חוזרים על השאלה מספר פעמים, וכאשר חוזר החוקר ודורש תשובה לשאלה מתי אירע שביאטריס נעלמה עם בתה מבלי להודיע, משיב הנאשם: **"אם היא נעלמה?"**

...

סליחה אני שבועיים לא הייתי רואה את ביאטריס.

חוקר: כן.

נחקר: בבית הייתי מתקשר אליה מה נשמע, מה שלומך. זה הכל לא הייתי רואה אותה גם חודש".

החוקר מנסה לקבל הבהרה לתשובה המעורפלת ממנה משתמע כי היו תקופות שהנאשם לא פגש את ביאטריס ושואל **"... הרי היית בביתה"**. משיב הנאשם **"לא, לא, בבית של מישהי אחרת"** וכך נמשך לו דו-שיח של חרשים כשהנאשם מתעלם מן השאלות הברורות ומשיב ככל העולה על רוחו תוך שהוא מסרב להתייחס לשאלות על היעלמות קודמת של ביאטריס או בתה (אם היו כאלה).

לנוכח התנהלות זו, קשה לבור את המוץ מהבר ולחלץ מתוך האמרות המשתרעות על מאות רבים של עמודים את הגרסאות הרלבנטיות. למרבה הצער, גם העדות לפנינו "הצטיינה" בהתלהמות, נאומים חוצבי להבות, הצהרת כוונות ותשובות ענייניות מעטות ולא עקביות.

מאחר שלא נמצאו לנאשם תשובות לסתירות הרבות באמרותיו השונות לא נותרה לבא כוחו ברירה אלא לתרץ סתירות אלה בהתנהלות הדורסנית עד אלימה של המשטרה בחקירותיו של הנאשם. טענה זו אינה נתמכת בראיה כלשהי, וכפי שפירטנו לעיל, הקלטת החקירות מפריכה אותה מיניה וביה.

יתרה מכך, אין ביחס הנטען בשלב זה או אחר של החקירה כדי להסביר את העלמתם של פרטים מהותיים ומסירת פרטים כוזבים, מה גם שבקטעים המצוטטים לא נמצא דבר חריג בדו-שיח בין החוקרים לנחקר. ההיפך הוא הנכון. החוקרים מאפשרים לנאשם להתבטא ולומר את דברו באריכות, תוך שהם מפנים אותו לנקודות מסויימות הטעונות הבהרה.

יוער כי בעדותו בבית המשפט התכחש הנאשם לדברים שנאמרו על ידו בחקירותיו, וגם לאחר שהושמעו לו ההקלטות, ניסה להתכחש לאמור שם. רק כאשר כלו כל הקיצין, טען שאינו שומע טוב וגם אינו מבין (עמ' 1273 לפרוטוקול).

בחקירתו החוזרת ניסה הסניגור ליישב חלק מן הסתירות, אלא שגם בשלב זה התחמק הנאשם ממתן תשובות ישירות וענייניות (עמ' 1430-1433).

נראה שמדובר בטקטיקה שתכליתה להתיש את המקשים עליו בשאלות שעליהן אין לו תשובה (ראו תשובותיו הפתלתלות המשתרעות על עמודי פרוטוקול רבים בנסיונותיו להתחמק ממתן תשובה לשאלה היכן מתגורר ומהן עבודות הבית שמבצע או לא מבצע, 1162-1167)..

גרסת הנאשם בקשר ליום האירוע - יום שני עד יום שלישי בבוקר

בת/ב' מוסר הנאשם (החל מעמוד 19) כי ביום ב' (10.08.09) קבע עם ביאטריס שיבוא לאסוף אותה מעבודתה בשעה 15:00 וכך עשה. מהעבודה נסעו השניים לטיול קצר ובשעה 16:00 נכנסו לדירתה.

"חוקר: מי היה בבית.

נחקר: הבת שלה.

...

חוקר: הגעתם ו-

נחקר: זהו.

חוקר: הגעתם ו-

נחקר: ישבו וישבתי שתיי בירה, בירה. היא התקלחה והתחיל חיכוכים. שיצאה התחיל חיכוכים בין הבת לאמא.

חוקר: באיזה שעה התחיל חיכוכים בין הבת לאמא.

...

נחקר: אחרי ארבע אכלו...

אכלו ואחר כך התחיל... פעם הבת אמרה לה (?) את לא אמא שלי, למה הבטחת לקחת אותי לאילת אמרת שניסע לאילת... אני שתקתי, לא דיברתי. לא דיברתי בכלל אני רוצה שתכתוב הכל" (עמ' 21).

הנאשם ממשיך בתיאור הויכוחים בין האם לבתה ומדגיש שהוא לא התערב. על פי דבריו נמשכו החיכוכים משעה 18:00 עד שעת חצות, שאז ביקש ללכת לישון (עמ' 22).

לגרסתו המריבות נמשכו שש שעות כשהוא יושב בצד ואינו מתערב, צופה בטלוויזיה בערוץ המשדר סרטי טבע (עמ' 23-24).

בשלב זה מתפתח ויכוח בין הנאשם לחוקריו, כשהנאשם מטיח בחוקרים שהם מנסים לבלבל אותו וצועקים עליו. לאחר שנרגעו הרוחות, מתבקש הנאשם לחזור בניחותא על גרסתו באשר לאירועי יום שני בערב והוא חוזר ומספר כי בעודו יושב ושותה בירה, האם והבת שוחחו ביניהן ורבו (עמ' 29).

לדברי הנאשם הוא וביאטריס תכננו לנסוע לטייל אחר הצהריים, אולם בגלל הריב בין האם לבתה לא נסעו (עמ' 29).

ואז מתאר הנאשם את "היעלמות" המנוחות:

"נחקר: כמעט אחד וחצי, אחד ורבע פתאום הילדה קמה.

חוקר: עד אחד ורבע בלילה?

נחקר: כל הזמן ככה.

חוקר: ואתה בבית, לא יצאת? לא זזת מהבית? ישבת כל הזמן?

נחקר: כן."

בהמשך נשאל הנאשם איך ידע שהשעה היתה בין אחת ורבע לאחת וחצי ומשיב "השעון מולי" (עמ' 29).

בעוד הויכוח נמשך, שתי הנאשם, לדבריו שתי בירות ואז "הבת לקחה את זה, לא יודע איזה ויכוח איתה, היא לקחה את זה... את התיק את הארנק שלה לא יודע מה לקחה איתה, והלכה. האמא לקחה את התיק שלה, אומרת אני הולכת והיא אומרת אני הולכת לאילת. ככה היא אמרה. אני חוזרת הביתה. לאן חוזרת הביתה? רק לאילת. היא לקחה איתה את התיק שלה שמה אותו והלכה אחריה, היה לילה אני לא ארדוף אחריכם. אמרתי לאן אתם... הכל בסדר, הכל... זהו.

חוקר: אלי?

נחקר: בזה גמרנו...

נשארתי עד יום שלישי, ישנתי בבית לבד.

חוקר: והם הלכו.

נחקר: הלכו בלילה ביום שני בלילה" (עמ' 31).

הנאשם לא ידע לומר איך נסעו השניים לאילת בשעת לילה כה מאוחרת שאין בה תחבורה ציבורית, בעוד שרכבה של ביאטריס נשאר בבית, כמו גם הטלפון הסלולרי שלה.

בולטים בחסרונם בתיאור ליל ההיעלמות שלושה פרטים מהותיים: ביקורו של ע.פ., היציאה למרפסת והמכות שהחליפו ביניהם, כביכול, האם והבת שהגיעו עד זוב דם.

פרטים אלה נוספו בהמשך על פי התפתחות החקירה.

ב- 03.09.08, כשהוברר לנאשם שבדירה נמצאו כתמי דם, הוסיף לראשונה מהלומות למריבות המילוליות (ת/14ב').

בעדותו לפנינו (עמ' 1129-1130) מתאר הנאשם את הריב בזו הלשון:

"וכל הזמן חיכוך, ריב ביניהם, מכות ביניהם היה, האמא הייתה יושבת הייתה נותנת לה הבת, סליחה על הביטוי, עם בקבוק, עם נעליים על הפנים שלה, דם היה יוצא לה מהאף, גם בסלון .

ש: מתי זה היה.

ת: גם לפני כן וגם כל פעם היא באה היא רבה איתה".

בהמשך תיאור אירועי אותו ערב (עמ' 1136 ש' 25 ואילך) ממשיך הנאשם ומתאר את המריבה בין השניים ששבה והתלקחה לאחר לכתו של ע.פ. **"אז הבת התחילה לריב עם אמא שלה, רבו כמה פעמים רבו גם דם יצא מהחדר זה לא פעם ולא פעמיים".**

תיאור דרמטי ומוחשי זה, של המריבה בין האם לבתה, שגלש לחילופי מהלומות ולזוב דם, הינו תולדה של התפתחות החקירה והצגת הראיות בבית המשפט.

באמרתו מיום 19.08.09 (ת/4ב) מתאר הנאשם מריבה שנמשכה שעות בין האם לבתה, מבלי להזכיר ולו ברמז גילויי אלימות וחילופי מהלומות.

בתאריך 23.08.09 הנאשם נשאל מפורשות **"היא או הבת שלה ירד להם הרבה דם?"** ומשיב **"אני לא ראיתי כלום**

אני... לא ראיתי שום דבר, לא ראיתי כלום" (ת/ב עמ' 108).

בתאריך 03.09.09 (ת/ב 14), כאשר הסתבר לנאשם כי בדירת המנוחות נמצאו כתמי דם, הוא מעיד **"כמה פעמים שהבת והאמא רבו ביחד גם ידיים, גם ידיים רבו וגם מכות... וגם יצא להם מה... דם מהאף זה לא פעם ולא פעמיים ואני ברחתי מהבית... לא רציתי להתעסק והלכתי מהבית.**

חוקר: אבל הפעם לא ברחת מהבית.

...

הם הלכו, הם הלכו אז אני... לא, אמרתי גמרנו מה אני אתערב? גמרנו לא רוצה להתערב".

בבית המשפט הפך התיאור מפורט יותר, בעיקר ככל שהדבר מתייחס למיקום האירועים והדם שנשפך. בתחילה תיאר הנאשם את המכות שהכתה דניס את אמה עם בקבוק ועם נעליים על הפנים והדם שנשפך מאפה גם בסלון (עמ' 1129-1130).

לאחר מכן תיאר את חולצתה המוכתמת בדם של ביאטריס.

בחקירה הנגדית הוסיף שגם ביאטריס החזירה לפעמים מכות לדניס.

כשנאלץ הנאשם ליישב בין תיאורו של ע.פ. על האווירה הנינוחה ששררה בבית המנוחה בעת ביקורו לבין תיאור המריבה שנמשכה כשש שעות החל משעה 18:00 בערב (כפי שתיאר בת/ב 4), טען כי בעת הביקור ישבו ביחד שתו ואכלו והריב החל לאחר לכתו של האורח (עמ' 1136).

לדבריו, תוך כדי מריבה שגלשה למכות עד זוב דם, **"דם יצא מהחדר"**, כהגדרתו, דניס יצאה וביאטריס רדפה אחריה בסביבות 11:00 - 11:30.

גרסה זו שונה מזו שנמסרה על ידי הנאשם בחקירותיו ומן הגרסה הראשונית, שנמסרה על ידו בעת שנעצר (ת/ב 70) ולפיה ביאטריס נסעה לאילת ב- 02:00 בלילה **"היא רבה עם הבת שלה היו צעקות ואז הן נסעו"** ומדברים שסיפר למדובב (ת/ב 204 עמ' 50) מהם עולה שהשתיים עזבו את הדירה בין השעות 1:00 ל- 2:00.

גרסתו הראשונית בסוגיה זו, כמו גם דבריו למדובב, תואמים לעדויות בני משפחת ש. וממקמים את שעת ההיעלמות סמוך לשעה בה הם שמעו את הצעקות.

באשר ליציאתו למרפסת, כמתואר בעדותה של נ.ש., עובדה זו הועלתה על ידו לראשונה בבית המשפט.

בתשובה לשאלת סניגורו ביחס לעדות השכנה, אשר סיפרה על אירוע חריג, משיב הנאשם:

"ידוע שברחוב הזה, זה לא פעם ראשונה... תמיד היו שמה ילדים ושמעו רעש שמה... עד שתיים, שלוש בבוקר וצועקים וכל זה, אני יכול להיות שאני קמתי בלילה, יכול להיות שאני קמתי בלילה לסגור את התריס, לא שמעתי שום דבר, יכול להיות שקמתי בלילה... יכול להיות שהסתכלתי ככה יותר כלום, יכול להיות שהסתכלתי ככה, הסתכלתי ככה, מהמרפסת או משהו, שום דבר, סגרתי והלכתי לישון זהו" (עמ' 1145 ש' 23-29).

באשר לביקורו של ע.פ. התפנית בגרסה חלה ביום 20.08.09, מספר ימים לאחר מעצרו כשהסתבר לנאשם, כי בידי המשטרה ראיות המתייחסות לביקור והיה עליו להתאים את גרסתו לראיות שלא ניתן להפריכן.

לצורך "שיבוץ" ביקורו של ע.פ. באירועי הערב, נאלץ הנאשם לשנות חלקים נוספים בעדותו.

בת/4 העיד כי אסף את ביאטריס מעבודתה בשעה 15:00, נסע עמה לטיול קצר, שאחריו חזרו הביתה בסביבות השעה 16:00, דניס היתה בבית ואז התפתחה בין השתיים מריבה שנמשכה שעות שבעטיה לא מימשו את תכניתם לנסוע לטייל (עמ' 29) (בהמשך "דחה" את תחילת המריבה לשעה 18:00).

לעומת זאת בעדותו לפנינו סיפר כי לאחר שאסף את ביאטריס ממקום עבודתה, נסעו לדירתה, היא התקלחה והתלבשה והשניים נסעו לטייל לכיוון נתניה, מהדרך שוחחו עם ע.פ. בטלפון, וחזרו הביתה. בסביבות שעה 09:00 הגיע ע.פ., דניס היתה בבית, הנאשם, ביאטריס וע.פ. שתו בירה ואכלו פיצה על המרפסת ודניס ישבה בסלון (עמ' 1135-1136). לאחר לכתו של ע.פ. התפתח הריב.

מן המקובץ עולה, כי גרסתו של הנאשם ביחס לאירועים ביום היעלמן של המנוחות אינה אמינה בהיותה גרסה מתפתחת ומשתנה, המתאימה עצמה לראיות שבידי המשטרה ולאלו שהוצגו בבית המשפט.

גרסת הנאשם באשר לנוכחותו בדירת המנוחות בין התאריכים 11.08.09 - 16.08.09

על פי הנתען באמרתו ת/2 (עמ' 163-169) בימים שלישי ורביעי ישן בביתה של ביאטריס, בימים הסתובב (מבלי להגדיר בדיוק היכן), ביום ה' הלך לישון בדירתה של ר.צ.

באמרתו מתאר הנאשם סדר יום, שברובו מורכב מטיולים, לגביהם אינו מוסר פרטים מדויקים וגם אינו זוכר היכן ישן.

"חוקר: ביום שלישי ישנת בסוקולוב.

נחקר: כן.

חוקר: יום רביעי איפה ישנת.

נחקר: יום רביעי?

חוקר: אהה.

נחקר: יום חמישי הלכתי לעשות קניות. יום שישי... לא זוכר איפה איפה ישנתי. אני לא זוכר בדיוק. בעצם.

חוקר: יום חמישי קמת...

נחקר: קמתי בבוקר ביום חמישי, אני לא זוכר איפה? מה אתה רוצה שאני ארשום?

נחקר: יום חמישי.

חוקר: כן.

נחקר: אני זוכר ישנתי בבית, אחרי זה לא זוכר (לא ברור)".

במאמץ רב ניתן לחלץ מבליט הדיבורים כי בשלב זה טען הנאשם שבימים ג' ו- ד' ישן בדירה ברחוב סוקולוב. ביום חמישי עבר לדירתה של ר.צ. ערך קניות בשוק הכרמל וטייל.

דהיינו, לגרסת הנאשם, בחקירתו, לא שהה בדירה ברמת גן לאחר יום ה' - 13.08.09.

כך גם השיב סניגורו בתשובה לכתב האישום.

לאחר שנשמעו הראיות בתיק, כולל עדויות שכנים מהן עולה כי נראה בדירה ברמת גן בימים חמישי, שישי, שבת וראשון, שינה הנאשם טעמו והשיב כי גם לאחר ה- 13.08.09 הגיע לדירה מספר פעמים, כדי לבדוק אם ביאטריס ודניס חזרו.

"יכול להיות שבאתי לראות אם הם חזרו לבית, אז הייתי חוזר כל פעם לבדוק אם הם חזרו, זה היה הכי חשוב שיחזרו הביתה" (עמ' 1138 שורות 30-32).

הנאשם מודע כי דבריו אלה סותרים את אמרתיו במשטרה ומבהיר **"יכול להיות שאני לא אמרתי את זה בחקירה"** (שם ש' 30).

התרשמנו שאין מדובר בטעות בתום לב או בשכחה. בחקירתו ת/2ב' חזרו החוקרים פעם אחר פעם על השאלות הנוגעות לתנועותיו לאחר היעלמן של המנוחות, כאשר הנאשם מצדו עושה כל שביכולתו שלא להשיב תשובות חד משמעיות וברורות, רק לאחר דין ודברים ממושך התקבלה ממנו התשובה לפיה לא שהה בבית המנוחה לאחר ה- 13.08.09.

בעדותו לפנינו הצהיר הנאשם:

"מה שאני אמרתי במשטרה אני לא חוזר בי, אני אמרתי, המתנתי במשהו מהלחץ שהם נתנו לי ומכות ודברים כאלה ושפכו עלי והשפילו אותי עד אפס המדרגה."

...

אולי התבלבלתי במשהו, אבל אני אמרתי להם את האמת, אני לא מסתיר כלום, אני לא מסתיר."

כפי שצויין לעיל, אין בקלטות המתעדות את חקירותיו של הנאשם כל תימוכין לטענות ההשפלה והמכות. ההיפך הוא הנכון, אך בהמשך לאמירת הנאשם שיתכן והתבלבל **"במשהו"**, התבקש לפרט מהן העובדות שהוא מבקש להעמיד על דיוקן, וכאשר הובהר לו כי זה הזמן לפרט את העובדות לגביהן התבלבל בחקירה, השיב שביחס לתנועותיו בין הימים שני עד חמישי הוא עומד מאחורי אמרתיו במשטרה (עמ' 1140).

מכאן שבחקירתו במשטרה ניסה הנאשם להעלים את מעשיו בדירה, כי אם אכן היתה אמת בתשובה לפיה חזר מדי פעם לדירה על מנת לבדוק אם ביאטריס חזרה, מה היה לו להכחיש עובדה זו בחקירתו ובתשובתו לכתב האישום.

אין זו כי אם מדובר בשקר שתכליתו העלמת פעולות הניקיון והצביעה שביצע בדירת המנוחה, שנועדו לטשטש את עקבות הרצח שבוצע שם.

נקודה נוספת המתייחסת להתנהלות הנאשם בימים שלאחר היעלמן של ביאטריס ודניס קשורה לנסיעתו לניסיעת לקיסריה בתאריך 11.08.09. על פי האמור בת/4 עמ' 2 ש' 32-45, התעורר הנאשם בין השעות 5:00-7:00 בבוקר, התקלח, שתה קפה, יצא לקנות עיתון ולאחר מכן חזר לדירה. בשעה 08:00 יצא לטיילת של בת-ים וטייל. משם נסע לשוק הפשפשים ביפו, שהה שם כ- 10 דקות ונסע לראשון לציון. בשעה 09:30 שטף את הרכב בתחנת דלק שטיפה חיצונית וחזר לדירתה של ביאטריס.

רק בחקירתו הנגדית בבית המשפט, כאשר עומת עם העובדה שהטלפון בו השתמש אכן ביום שלישי 11.08.09 בקניון "אם הדרך", נזכר לפתע בנסיעה לכיוון קיסריה ביום שלישי (עמ' 1280 ש' 28-31) ובהמשך הוסיף את גבעת אולגה ליעדי מסעותיו באותו יום.

"ש: תגיד לי בבקשה, מה היה לך ביום שלישי בבוקר בשעה 08:02 להיות שוב באזור נתניה?"

ת: אז סליחה, זה באותו יום שלישי שאני זוכר שאני נסעתי לכיוון קיסריה לכיוון החוף ושמה דיברתי עם ילדים שלי, אני זוכר, רציתי לדבר ולא ענו לי, והמשכתי לכיוון קיסריה, זהו. גבעת אולגה, אולגה, לא נתניה".

למותר לציין, כי סדר היום שמסר בחקירתו במשטרה לא כלל כל נסיעה מחוץ לאזור תל-אביב ויפו.

רחיצת הרכב

בחקירתו במשטרה (ת/5 עמ' 11-15, ת/7 ב' 9-10) תיאר הנאשם את מעשיו ביום שישי 14.08.09. לדבריו התעורר בין שעה 07:00 - 05:00, יצא לטייל, נסע ברכבו מדירתה של ר.צ. לשוק הפשפשים ביפו, לטיילת בבת-ים, לאזור התעשיה בחולון, חזר שוב לטיילת בבת-ים ומשם חזר לדירתה של ר.צ. ולא היה במקומות נוספים.

בסדר היום, המתואר לעיל, בולט בחסרונו הביקור במצבעת רמו והניקוי היסודי שניקה את רכבו.

בהודעה ת/2 (עמ' 49-53) נחקר הנאשם ארוכות, ביחס לשטיפת הרכב, ועשה כל שביכולתו להתחמק ממתן תשובה ברורה וחד משמעית:

"חוקר: ואיפה אתה שוטף את הרכב שלך בדרך כלל?

נחקר: שוטף שטיפה רגילה כמו כולם.

חוקר: איפה?

נחקר: חיצוני.

חוקר: איפה.

נחקר: חשוב לי מה...

חוקר: איפה אתה שוטף אחי?

נחקר: זה איפה אני שוטף.

חוקר: איפה אתה שוטף את הרכב?

נחקר: (לא ברור).

חוקר: איפה שטפת?

נחקר: (לא ברור).

חוקר: איפה שטפת פעם אחרונה את הרכב?

נחקר: מה זה איפה שטפתי פעם אחרונה את האוטו.

חוקר: יש לי בעיות בניסוח?

נחקר: אני לפעמים, אני שוטף אותו בעצמי.

חוקר: איפה שטפת את הרכב.

נחקר: על יד הבית.

חוקר: איזה בית.

נחקר: של ביאטריס שמה אני שוטף".

חילופי הדברים בין החוקרים לנאשם נמשכים כשהחוקרים מנסים לחלץ מפיו של הנאשם תשובות ברורות לשאלות הפשוטות והבלתי מפלילות (לכאורה), היכן נהג לשטוף את הרכב בדרך כלל ומתי שטף אותו לאחרונה והיכן. לאחר דין ודברים, המשתרע על מספר עמודים, הכולל בין היתר תשובה לפיה הנאשם נהג לשטוף את הרכב ליד בריכת מים ומנגב בסמרטוט (עמ' 51), מצליחים החוקרים לחלץ תשובה לפיה למיטב זכרונו שטף את הרכב בתחנת דלק בראשון לציון (עמ' 52). החוקרים מנסים לקבל את שם התחנה ופרטיה, אך ללא הצלחה.

באשר למועד, הנאשם "מתלבט" ארוכות בין יום שני ליום שלישי ומסרב להתחייב בנקודה זו (עמ' 52-53).

אין בדברי הנאשם סימן וזכר לטענה (עמ' 1132 ש' 19-22) לפיה ביקש מהחוקרים שיאפשרו לו להצביע על מקום התחנה אך אלה סרבו, כשם שאין שם אזכור של הניקיון שבוצע במצבעת רמו.

בתאריך 24.08.09 (ת/9 עמ' 110-111) נשאל הנאשם מפורשות על ביקורו ב"סולם יעקב" ונאלץ לאשר כי ביקש "פיה של אוויר", על מנת לנקות את ההגה והחורים של המזגן וניקה במשך 5 דקות. מלבד ניקוי זה, לא ניקה דבר.

בעדותו לפנינו, לאחר שכבר נשמעו עדויותיהם של רחמים שישו וחיים לוי, הרחיב הנאשם את תשובתו ואת היקף הניקיון ואישר כי הגיע למצבעה ביום שישי וביקש צינור לניקוי הרכב (עמ' 1132-1135):

"פעם אחת הלכתי ביום שישי, הלכתי מהם וביקשתי מהם, ביום שישי, אני זוכר את זה, לא יודע צינור לא יודע מה, הלכתי לשכן זה שצובע רהיטים, אמרתי לו תן לי את הצינור בבקשה, אני רוצה לנקות את המפוחים, את המפוחים שלדעת אם יש סתימות שמה, אז הוא אמר לי עוד מעט, אמרתי לו תן לי אני אנהל ואני אתן לך את זה, אז הוא לקח סיגריה, אומר לי בבקשה ניקיתי ככה הרמתי את המכסה גם מאחורה, ניקיתי ככה.

הש' דותן: מה זה ככה?

ת: ככה עם אוויר, ככה 5 דקות בין 5 ל- 7 דקות כל הניקיון.

הש' דותן: הנאשם מדגים תנועת יד קלה מימין לשמאל".

גרסה משופרת זו לוקה בחסר ממספר טעמים. ראשית מן הטעם שהעדים רחמים שישו וחיים לוי לא נחקרו כלל אם ניקה את המפוחים או את פתחי מיזוג האוויר. בנוסף הנאשם לא טרח להבהיר מה מיקומם של המפוחים ברכב, אבל אין לנו כל ספק שאינם ממוקמים בתא המטען או מתחת למושב האחורי, ועל פי העדויות הנאשם ניקה באופן יסודי ביותר את תא המטען ואף שלף את המושב.

יתרה מכך, הנאשם עצמו העיד (בעמ' 1132) כי לא נהג לנקות את הרכב למעט ניקוי שמשות כשיש לחות (שורות 5-6).

הנאשם גם לא הסביר מה גרם לו לנקות את המפוחים דווקא באותו יום שישי.

העובדה שהנאשם ניסה להעלים את הניקיון היסודי שעשה ברכב והעלאת הגרסה רק לאחר שנשאל מפורשות על ביקורו במצבעה, מלמדת כי היתה לנאשם סיבה טובה להסתיר את מעשיו.

יתרה מכך, הן על פי האמור באמרתו ת/4 ש' 39-41 והן על פי עדותו לפנינו (עמ' 1132 ש' 20), הרכב נוקה על ידו פעמיים בימים שלאחר היעלמן של ביאטריס ודניס. פעם ראשונה ביום שלישי ה- 11.08.09 בתחנת דלק בבת ים או

בראשון לציון ופעם שניה במצבעת רמו ב- 14.09.09, ועל פי עדותו של אשכנזי, נראה שגם ביום א' ב- 16.08.09. מה היה לו לנאשם לנקות את הרכב בכזו יסודיות בימים שלאחר היעלמן של המנוחות. לכך לא קיבלנו הסבר.

כתמי דמו של הנאשם בדירה

בחקירתו (ת/2 עמ' 184-185) מצביע הנאשם כי לא היתה בינו לבין ביאטריס או דניס כל מריבה ומבהיר:

"כלום אני שומע לא מתערב ביניהם..."

חוקר: אף פעם ביניהם לא היה סכסוך או תגרה.

נחקר: לא אני לא נותן הזדמנות."

החוקר ממשיך ושואל האם היה מעורב בתגרה או בסכסוך עם מישהו בשבוע האחרון והלה שולל אפשרות כזו. ואז נשאל הנאשם:

"חוקר: תקשיב טוב לשאלה, תגיד לי, האם נפצעת במהלך השבוע האחרון שבמהלכו נפצעת ודממת.

נחקר: (לא ברור) הגוף שלי, תראה."

כמנהגו, אין הנאשם משיב תשובה ברורה וחד-משמעית לשאלה זו. רק לאחר שהחוקר שב ומבקש תשובה חד-משמעית, האם נפצע במהלך השבוע פציעה שכתוצאה ממנה דימם, משיב הנאשם: **"לא. לא. לא. על מה? ... על מה אני אדמם... עם מי אני יריב?"**

יוער כי החוקר, אשר רשם את דברי הנאשם, חזר על המשפט האחרון ואמר **"על מה אני יריב"** והנאשם מתקן את דבריו ומבהיר **"עם מי?"**.

דהיינו, הנאשם היה מודע היטב לתוכן השאלה, ולאחר שנסיבותיו להתחמק ממתן תשובה לא צלחו, הצהיר באופן ברור וחד-משמעי שלא נפצע בשבוע האחרון ולא דימם.

בת/5 נשאל הנאשם האם נפצע בביתה של ביאטריס בתקופה האחרונה ומשיב **"לא נגעתי בכלום איך אני אפצע?"**.

החוקר חוזר על השאלה והנאשם חוזר על תשובתו שלא נפצע בביתה של ביאטריס (עמ' 20).

רק בחקירתו בבית המשפט העלה הנאשם לראשונה את האפשרות שנפצע בהיותו בביתה של ביאטריס. בתשובה לשאלה כיצד נמצא דמו על דלת הארון בחדר השינה, הוא משיב:

"לא יודע, יכול להיות היד שלי איזה פצע נגעתי באיזה פצע נגעתי ופתחתי שום דבר אחר לא יכול להיות."

כשמקשה עו"ד וכניש ושואלת מדוע לא מסר פרט זה במשטרה, משיב הנאשם:

"זה דברים שוליים בשבילי, אם אני עושה ככה עושה נגעתי במקרה, נגעתי אז מה.

ש: אז למה לא אמרת את זה במשטרה.

ת: מה זה הדברים האלה, נו באמת, מה, לחצתי, אני צריך להגיד על זה, איזה שטויות..."

עיון בחקירתו של הנאשם מעלה שהחוקרים חזרו ושאלו אותו בענין פציעה אפשרית, הנאשם התחמק בכוונה ממתן

תשובה, כנראה משום שלא ראה בכך "שטויות". הוא השיב רק לאחר שחזר ונשאל ובתשובתו טען באופן שאינו משתמע לשני פנים כי לא נפצע.

יתרה מכך, אין בתשובה, שצוטטה לעיל, הסבר להמצאות אחד מכתמי הדם בגובה 190 ס"מ.

כתמי הדם בדירה

כפי שצינו לעיל, גרסתו של הנאשם המייחסת את כתמי הדם למריבות האלימות בין האם לבתה, גרסה שהלכה והתפתחה במהלך החקירה והעדות בבית המשפט, אך גם בהנחה שהמריבות בין ביאטריס ודניס גלשו לחילופי מהלומות, אין בתיאור הפלסטי כדי להסביר את כמות הדם ומיקומם של הכתמים.

יתרה מכך, אם אכן גרמו חילופי המהלומות לדימומים כמתואר לעיל, מי ניקה את כתמי הדם? מאחר שהוכח שהדירה נמצאה נקיה ורק לאחר מאמצים, שכללו, בין היתר, שימוש בחומרים כימיים נתגלו כתמי הדם המתוארים בנ/21, נשאלת השאלה להיכן נעלמו כתמי הדם אם הנאשם לא ניקה את הדירה כפי שטען.

רפ"ק צ'רנוברודה העיד שכאשר מדובר במקבץ של כתמים, החשודים כדם (לאחר שנתקבלה תגובה חיובית לבדיקה הכימית), גם אם לא כולם זוהו, יש לראות גם את הכתמים שלא זוהו כשייכים למקבץ.

גם המומחה מטעם ההגנה, מר אבנר רוזנגרטן, סבור כמוהו ובתיאור ממצאי הבדיקות ופירושה (נ/31 סעיף 1) הוא מתאר את הכתמים החשודים כדם כמקבץ אחד, הן בהתייחס לכתמים שגם להשקפתו נמצאו מתחת לשכבת הצבע (ס"ק (א) - (ג)).

מר רוזנגרטן מגדיר את הכתמים כ"**כתמי חח"ד בתצורה של התזה**". מכאן, שגם מר רוזנגרטן סבור כי מדובר במספר גדול של כתמי דם שנמצאו במקבצים, אלא שלהשקפתו אין מדובר בכתמים שמקורם בהנפה, אלא בהתזה. עוד טוען מר רוזנגרטן שמן הראוי היה לערוך בדיקה תוך הצלבת מיקום הכתמים.

עוד מציין מר רוזנגרטן כי לחלק מן הכתמים - אלה שנמצאו על גג הארונות בגובה 1.8 מטר - לא נמצא המשך.

אנו סבורים כי עצם מציאתם של מקבצים של כתמי דם רבים במקומות שונים בדירה, שמקורם בהתזה או בהנפה, ומבלי שניתן להימצאותם הסבר סביר, מלמדים על המאבק שהתחולל בדירה שגרם להתזת דם למקומות בלתי סבירים.

כך לדוגמה נמצאו כתמי דמה של דניס על תיק שהוכנס לתיק אחר (ת/122 א צילום 72).

כתמי דם נמצאו בחלקה הפנימי של יריעת פלסטיק מגולגלת, דבר המעיד על כך שיריעת הפלסטיק קופלה לאחר שהוכתמה בדם (ת/122 א צילום 71, פרוטוקול עמ' 753). כתמי דם נמצאו על גג ארונית, על פסל ובתוך נישה.

לגרסתו של הנאשם, כתוצאה מהמכות שהכתה דניס את אמה, נגרם לה דימום מאפה, שאף הכתים את חולצתה. כיצד אם כן ניתז הדם לפסלון המוצב במדף העליון של ארונית שגובהה 1.8 מטר ולדופן של מכשיר טלוויזיה בחדר השינה.

באשר לכתמי דמה של דניס, ההסבר מעורפל עוד יותר, מאחר שלא הובהר כיצד "כאפה" שנתנה ביאטריס לבתה מדי פעם התיזה כתמי דם לחלק העליון של ויטרינה המוצבת בנישה בסלון וידית של מגב במטבח, בנוסף למקומות רבים אחרים.

מכל מקום, לא נמצא לנאשם הסבר סביר כלשהו למציאת כתמי דמו שלו, גם לאחר "שנזכר" בבית המשפט כי יתכן

שנפצע.

יתכן שניתן היה למצוא הסבר "תמים" לקבוצת כתמים זו או אחרת, אך מקבצי כתמי הדם של המנוחות, שחלקם נמצאו מתחת לשכבת צבע טרי שנצבע לאחר היעלמן, אינם מותירים מקום להסבר סביר שאינו מוביל למסקנה שהרצח בוצע בדירה.

בחוות דעתו של יהודה סורסקי (נ/33) נעשה ניסיון להסביר כל כתם כשהוא לעצמו, אולם מדובר בהפרדה מלאכותית, כמו גם בטענה הערטיילאית שהעלה מר רוזנגרטן לפיה יתכן שכתמי הדם נוצרו במועדים שונים (נ/31).

בבואנו לבחון את הממצאים בדירה מול הסבריו הבלתי אמינים של הנאשם, התוצאה היחידה המתבקשת היא שכתמי הדם נוצרו בעת אירוע הרצח.

זה המקום לציין כי למרות שכתמי הדם בדירה, בנוסף לראיות הנוספות, מוכיחים שהרצח הכפול בוצע בדירה, לא ניתן לקבוע בוודאות היכן בוצע ביתור הגופות ואיזו מבין הגופות הוצאה מהדירה והועלמה ראשונה. אולם, אין בכך כדי לפגום במסקנה החד-משמעית באשר לזירת הרצח וזהות המבצע.

כפי שנקבע ע"י כב' השופט טירקל בע"פ 351/80 חולי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 484, 477:

"דומה, שמותר להסתכן בקביעה, כי כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלוכות יותר אישה ברעותה, נעשית 'חזקת חפותו' של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר, עד שלא נותר ממנה שריד. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה ('פזל'), שכל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלוכים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על-כן, תיתכן גם תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי (ראה: ע"פ 509/80 [3] הנ"ל)" (ההדגשה שלי - ש.ד.).

וכן ראו ע"פ 8899/06 ארמין נ' מדינת ישראל (29.07.07).

משיכת השיק

כאשר נשאל הנאשם על ידי סניגורו על פנייתו לשלומי ובקשתו שהלה ימלא עבורו שיק בסכום של עשרת אלפים ₪, משיב הנאשם:

"כל הזמן היא נתנה לי את הפנקס שלה אומרת לי קח תעשה מה שאתה רוצה.

...

היא היתה נותנת לי את הפנקס, היתה אומרת לי אלי, קח תרשום את מה שאתה רוצה ותביא לי את זה וכך היה.

ש: אז תספר על אותו מקרה...

ת: הלכתי אליו, אמרתי תרשום את הצ'ק, אני לא הולך לכתוב, תרשום, אז הוא רשם ולא אמרתי לו תחתום, נתנו לו את הכל וחזרתי.

ש: ומה עשית עם הצ'ק הזה?

ת: נתתי לה את הפנקס צ'קים יחד עם ה, אני נתתי לה את הכל. והם ניסו כל הזמן לבלבל אותי, ניסו ולחצו עלי עד 12 בלילה חקירות, איזה השפלות קיבלתי..." (עמ' 1148 ש' 11-1).

ואילו בעמ' 1147 טען:

"היא הייתה אומרת לי ככה במילים האלה, אלי תכתוב אתה בעצמך, הרי זה אותו דבר, נכתוב או אני או אתה או מישהו אחר, מה זה משנה? היא הייתה אומרת את המילים האלה... הייתה אומרת לי תרשום, אני ירשום או הוא ירשום, מה זה משנה כבר... הרי זה לא זיוף..." (ש' 2-7).

גרסה זו, על פניה, אינה מתיישבת עם ההגיון והשכל הישר, עוד בטרם נבחן את גרסאותיו הקודמות של הנאשם.

ביאטריס היתה מנהלת חשבונות ואשה מסודרת. מה היה לה לבקש מהנאשם למלא עבורה פרטים בשיקים, ובעיקר כאשר הלה לא רשם את הפרטים בנוכחותה, אלא לקח שיק ריק, ביקש את חברו לרשום את הסכום ועם השיק הממולא חלקית חזר לביאטריס על מנת שתחתום עליו?

יתרה מכך, על פי חוות דעת המומחה פקד ניצן ניב הנאשם הוא שכתב בשיק נ/9 את כל הפרטים, כולל החתימה המזוייפת של ביאטריס.

בחקירותיו טען הנאשם כי אינו יודע לקרוא וכתוב ובכך תירץ את סירובו לחתום על אמרותיו.

בפני שלומי בודגזט טען כי הוא מתקשה בכתיבה ובכך תירץ את בקשתו הבלתי שגרתית.

גם בעדותו לפנינו דבק בגרסתו שאינו כותב טוב, למרות שהוצג לו פנקס כתובות כתוב בכתב ידו.

הוא חזר והדגיש כי אינו יודע לקרוא טוב וגם כותב בשגיאות. הוא אף ניסה להיתמם שמחזיק את כל הפרוטוקולים של המשפט, כולל עמודי פרוטוקול שהוחזקו בכיסו בעת הדיון, אך אינו יודע מה כתוב בהם (עמ' 1188).

אם נכונה טענתו של הנאשם שאינו יודע לקרוא, אינו מבין את הכתוב וגם מתקשה בכתיבה, כיצד ניתן לקבל את ההסבר לפיו ביאטריס נתנה לו כדבר שבשגרה לרשום עבורה שיקים.

מחדלי חקירה

בסיכומיו הצביע ב"כ הנאשם על תרחישים חלופיים אשר לא נבחנו לעומקם.

על פי אמרתו של שי הרון (נ/32) בלילה בו נמצאה גופתה של ביאטריס, הבחין באדם תמהוני המסתובב בזירת הפח. כן מפנה הסניגור ל"חשודים" נוספים אשר נצפו על פי הנטען במצלמות האבטחה של בית משפחת אלפרון.

מדובר בתרחישים רחוקים ובלתי ממשיים. גם בהנחה ששי הרון אכן הבחין באדם תמהוני ליד הפח, אין בכך כדי ללמד שקיים קשר בין אותו אדם לגופה, בעיקר מול הממצאים כבדי המשקל הממקמים את הנאשם בדירת המנוחות בשעת ביצוע הרצח.

באשר לעדויות בני משפחת ש. כל האפשרויות נבדקו. פקד דהן חקרה את השכן בעל רכב ההובלות ומצאה כי שהה מחוץ לישראל החל מתאריך 11.08.09, ואילו שכן נוסף כלפיו הועלו חשדות נחקר ונוקה מכל חשד.

עוד נטען לקיומם של סכסוכים בין דניס לגורמים עברייניים, גם בהנחה שדניס אוימה על ידי מאן דהוא באילת, ואין מדובר בתלונה דמיונית שמקורה במחלה ממנה סבלה, גם אז מדובר באפשרות רחוקה ובלתי סבירה לנוכח קיומן של ראיות כי הרצח בוצע בדירתה של ביאטריס, והנאשם נכח בדירה בימים שבין ה- 10.08.09 - 16.08.09.

עוד טען הסניגור כי לא נבדקו כל הממצאים בזירת פח האשפה ובכך קופחה הגנתו של הנאשם. ד"ר פרוינד העידה בסוגיה זו והבהירה שכאשר נמצא פריט לבוש הספוג בדמו של הקורבן, לא ניתן לבודד מתוכו ממצאים הקשורים לאדם נוסף.

אנו סבורים שאין בתרחישים החלופיים עליהם הצביע הסניגור, כמו גם במחדלי החקירה הנטענים, כדי לפגום במסה של הראיות שהוצגו.

מטבע הדברים שאין בנמצא חקירה מושלמת ובעיקר כאשר הראיות נבחנות בחכמה שלאחר מעשה.

בענייננו בוצעה חקירה מעמיקה ויסודית, אשר בחנה את כל ההיבטים הסבירים של הראיות. לא עלה בידי הסניגור להצביע על מחדל חקירה שהיה בו כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם במידה שתצדיק את זיכוי.

סיכום הממצאים והראיות

בתאריך 10.08.09 בשעה 22:30 נראו ביאטריס ודניס רודוב בדירה ברחוב סוקולוב 15 ברמת גן כשהן בריאות ושלמות והאווירה בבית היתה שקטה ושגרתית (עדות ע.פ.).

בשעה 01:45 באותו לילה פילחו זעקות אימים את שלוות הלילה ברחוב והנאשם נראה יוצא למרפסת דירתה של ביאטריס.

הסברו של הנאשם לפיו השתיים רבו, ודניס יצאה בריצה מן הבית, אינו אמין ואינו מתקבל על הדעת.

מאחר שבשעת לילה מאוחרת אין תחבורה ציבורית, וביאטריס השאירה את מכוניתה ואת הטלפון הסלולרי שלה בבית, הגרסה לפיה השתיים נסעו לאילת אינה מתקבלת על הדעת. יתרה מכך, כעבור יומיים נמצא ארנקה בתחנה המרכזית בתל אביב.

בדירתה של ביאטריס נמצאו סימנים המעידים על התזת דם למקומות בלתי שגורתיים ובלתי מתקבלים על הדעת, כאשר מדובר בחילופי מכות "סתם" ובדם שנזל מהאף.

עוד יצוין כי מרבית כתמי הדם של דניס נמצאו בסלון וכתמי דם שזוהו כדמה של ביאטריס נמצאו בחדר השינה. הוכח לפנינו כי הדירה נצבעה סמוך לכניסת המשטרה לדירה, ולאחר היעלמן של השתיים.

הנאשם, אשר שהה בדירה בימים שלאחר היעלמן של המנוחות ועד ה- 16.08.09, לא סיפק הסבר סביר ואמין לראיות המהותיות המלמדות על עבודת הניקיון היסודי שבוצעה בדירה וצביעתה בצבע התואם לפח הצבע שהובא על ידו לדירת בת זוגו ר.צ. ונמצא שם.

הנאשם נטל מתוך ארנקה של המנוחה פנקס שיקים, ניסה לזייף אחד מהם בעזרת חברו שלומי, ומשהלה סירב לחתום, זייף שיק אחר ופדה אותו בצ'ינג'.

מר אבנר רוזנגרטן טען בחוות דעתו כי העדר ממצא דמי השייך למנוחות או ממצא סיבי בחדר האמבטיה, שולל את

האפשרות שהמנוחות נרצחו או בותרו בדירה, ואילו מר יהודה סורסקי נתן פרשנויות שונות לכתמי הדם ותצורתם וסבר כי אינם מתיישבים עם המסקנה לפיה הכתמים נגרמו כתוצאה מפגיעה במנוחות.

חוות דעת אלה אינן מעניקות משקל מספיק לעובדה שהיו לנאשם חמישה ימים להעלמת עקבות בזירת העבירה, כולל שטיפה מסיבית של הכיורים והאמבטיה בחומרי ניקוי.

מנגד הסברו של הנאשם ביחס לתנועותיו באותם ימים הינם מעורפלים ועיקרם "טיולים" של שעות בטיילת של בת ים, בשוק הפשפשים, מבלי שציין לאן היו מועדות פניו מעבר לטענה הסתמית כי הוא אוהב לטייל.

מכאן, שהיה לו (כמעט) כל הזמן שבעולם להעלים את הראיות שנותרו בדירה.

ראיות נסיבתיות הפן הנורמטיבי

בע"פ 9372/03 עמוס פון וייזל נ' מדינת ישראל עמדה כב' השופטת פרוקצ'יה על הליך הסקת המסקנה המפלילה מן הראיות הנסיבתיות (23.9.04):

"הראייה הנסיבתית על פי טיבה מוכיחה את הנסיבות ולא את העובדה הטעונה הוכחה, ואילו הליך קביעת הממצא העובדתי נעשה על דרך הסקת מסקנה הגיונית מן הנסיבות שהוכחו בראייה ישירה. 'רק אם המסקנה המפלילה המוסקת מן הראיות הנסיבתיות גוברת באופן ברור והחלטי על כל תיזה עובדתית חלופית אחרת, כי אז ניתן לומר שהיא הוכחה מעל לספק סביר. עליה להיות המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק בנסיבות הענין, ודי באפשרות קיומה של מסקנה אפשרית אחרת שאינה רחוקה ודמיונית כדי להקים ספק סביר שדי בו לזיכויו של נאשם' (ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל, פד"י לה' (1) 113, 141; ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל). הליך הסקת המסקנה המפלילה מהראיות הנסיבתיות הוא תלת-שלבי: בשלב ראשון נבחנת כל ראייה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על נסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התיזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תיזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם (ע"פ 497/92 נחום (קנדי) נ' מדינת ישראל, תק' על' 95(3) 2068, פסקה 5)".

באשר לאופן בו יש לשקול את הסברי הנאשם מול מכלול הראיות, יפים לענייננו דברי כב' המשנה לנשיא מ' בן פורת בע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא (3) 621-620:

"כידוע בהרשעה על סמך ראיות נסיבתיות צריכות הראות להביא, בדרך האלימינציה, למסקנה האחת של אשמת הנאשם. "כאשר בוחנים את מכלול הראיות הנסיבתיות מפעיל בית המשפט, כאמור, את מבחני ההיגיון וניסיון החיים... לאור מהותן של הראיות ומשקלן המצטבר, לאור הסבריו של הנאשם, אם ניתנו כאלו, וכן לאור כל היפותיזה סבירה אחרת, קובע בית המשפט, אם יש מקום להסקת מסקנה חד-משמעית, שהיא ההגיונית היחידה, לפיה לא נותר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם" (כדברי השופט

שמגר (כתוארו אז) בע"פ 543/79, 622, 641, [1], בעמ' 140). "... תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה. אולם עצם צירופן יחד אינו יכול - מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי..." (ע"פ 351/80 [2], בעמ' 484). "גם לראיות שאינן חד-משמעיות יש כוח מצטבר, שאין להתעלם ממנו. הרבה ראיות, המצביעות רק לכאורה בכיוון מסוים, עשויות יחדיו להוות תשתית לקביעת מימצא בטוח" (ע"פ 531/80 [3], בעמ' 600). כנגד האינדיקציות מפלילות שומה על בית המשפט לשקול את גירסת ההגנה ולבדוק, שמא יש בראיותיו ובהסבריו של המערער כדי לעורר ספק סביר, ולו גם דחוק, באשמתו. רק עם תום מלאכה מורכבת זו מגיע השלב לשקול, אם מערכת הראיות הנסיבתיות בכללותה אכן מובילה למסקנה ההגיונית היחידה, לפיה ביצע הנאשם את המעשה המיוחס לו: דבריו של השופט זילברג בע"פ 38/49 [4], בעמ' 835, וכן: ע"פ 258/83 [5], ע"פ 501/81. 610[6]."

סבורים אנו כי יש חשיבות רבה, בשלב בחינת משקלן המצטבר של הראיות הנסיבתיות, למבחני ההיגיון ונסיון החיים, וכאשר הסבריו של הנאשם סותרים את השכל הבריא ומבחן ההיגיון, לא ניתן לבסס עליהם ספק סביר, אפילו לא בדחוק.

כך גם אין מקום להיתלות בהסברים דחוקים ויוצאי דופן, כדברי כב' מ"מ הנשיא זילברג בע"פ 112/69 **חליחל נ' מדינת ישראל**, פ"ד כג (1) 733, בעמ' 741:

"אל לו, לבית-משפט, לחוש לאירוע רחוק ויוצא דופן העולה, אם אמנם התרחש, בקנה אחד עם חפותו של הנאשם בעוד שהעדויות שהושמעו במשפט, ושבת-המשפט, מאמין בהן, מוליכות למסקנה סבירה הרבה יותר והיא שהנאשם אינו חף".

בע"פ 7234/13 **אימאם נ' מדינת ישראל** (13.07.14) התייחס בית המשפט העליון לסתירות ושקרים בגרסת נאשם, במקרה בו ראיות התביעה הינן נסיבתיות:

"התרחיש העובדתי שהציג המערער הוא אכן אינו בלתי סביר. אילו במקרה 'נקי' של ראיות נסיבתיות עסקינן, אזי ניתן היה לאמצו כחלופה אפשרית שהייתה צריכה להביא לזיכוי של המערער. זאת, מאחר שהרשעה על פי ראיות נסיבתיות אפשרית 'רק אם המסקנה המפלילה המוסקת מן הראיות הנסיבתיות גוברת באופן ברור והחלטי על כל תיזה עובדתית חלופית אחרת... עליה להיות המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק בנסיבות הענין' (ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577 (2003))."

אולם, משנמצא כי ההרשעה אינה מתבססת על ראיות נסיבתיות גרידא, אלא גם על ממצאי עובדה ומהימנות הנוגעים למערער ולאמו, שהעידה כעדת הגנה, נדחה הערעור.

בית המשפט הדגיש כי **"את התרחיש החלופי שהוצע על ידי המערער יש לבחון לא בחלל ריק, אלא על רקע התנהלותם וגרסאותיהם של המערער ואמו על שלל הסתירות והתמיהות העולות מהן".**

לאורן של הלכות אלה, בחנו את הראיות הנסיבתיות ומשקלן המצטבר מול גרסתו של הנאשם, והגענו למסקנה כי המסקנה האפשרית היחידה הנה שהנאשם רצח את ביאטריס ודניס, ביתר את גופותיהן ופעל להעלמת הראיות כמפורט בכתב האישום.

סעיף האישום - רצח

גופתה של ביאטריס נמצאה בפח האשפה כשהיא כרותת ראש וגפיים, אשר לא נמצאו עד היום.

ד"ר ריקרדו נחמן, אשר ביצע את נתיחת הגופה, קבע בחוות דעתו (ת/270) כי על סמך תוצאות הנתיחה, לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הרצויה את סיבת המוות, בהעדר חלקי גוף חשובים כגון ראש וצוואר יחד עם הגפיים.

יחד עם זאת, צוין על ידו כי נמצאו פצעי חתך ודקירה, שנגרמו מחפץ חד כגון להב של סכין או סכינים.

בעדותו בבית המשפט הוסיף ד"ר נחמן, כי על גופתה של ביאטריס נמצאו סימני אלימות, לרבות סימני חתך ודקירה, כמפורט בעמ' 9 לחוות הדעת ת/270 (עמ' 730-731).

בחוות הדעת המשלימות ת/272 ו- ת/273 לא נמצאו ראיות לסיבת מוות "טבעית", ומכאן שניתן להסיק מחוות הדעת שמותה של המנוחה ביאטריס נגרם כתוצאה מפציעות שנגרמו באמצעות חפץ חד כגון סכין.

חלקי גופתה של דניס, שנמצאו במקומות שונים בנחל אלכסנדר, נבדקו על ידי ד"ר קונסטנטין זייצב.

בחוות דעתו ת/319 קבע ד"ר זייצב כי בשל מצב הריקבון בו נמצאו חלקי הגופה, לא ניתן לקבוע את סיבת המוות.

יחד עם זאת, צוין כי נמצאו סימני חתך בעצמות הגפיים התחתונות, בחוליות עמוד השדרה הצווארי, הגב וכן בצלעות. חתכים אלה נגרמו על ידי חפץ מושחז כגון להב של סכין או חפץ דומה.

גם ביחס לגופתה של דניס לא נמצאו ראיות לגורם אחר שהביא לתוצאה הקטלנית.

גם בעניינה של דניס מתבקשת המסקנה כי מותה נגרם כתוצאה מפצעים שנגרמו באמצעות חפץ חד.

בסיכומיו לא העלה הסניגור טענה המתייחסת להתקיימותם של יסודות עבירת הרצח, ולא הונחה לפנינו ולו ראשית ראייה לתרחיש חלופי לפיו מותן של המנוחות לא נגרם כתוצאה מדקירות סכין או סכינים, שהיא המסקנה הסבירה וההגיונית בנסיבות הענין.

יתרה מכך, גם אילו העלינו מיוזמתנו את האפשרות לפיה התפתח סכסוך כלשהו בין הנאשם למי מן המנוחות, אשר התדרדר לאלומות שהסתיימה במותה, אין בכך כדי להסביר את גרימת מותה של השניה.

הגיונם של דברים מחייב שהתקיימו בענייננו יסודות ההכנה - על ידי נטילת הסכין והנפתה. כוונת הקטילה נלמדת בענייננו מן התוצאה ומן המאמצים שהושקעו בהעלמת הגופות וטשטוש הראיות בזירת העבירה.

ראו לענין זה ע"פ 7520/02 חמאתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (2) 710, 716-717:

"7. סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין קובע כי ה"גורם בכוונה תחילה למותו של אדם" אשם ברצח, ודינו מאסר עולם. סעיף 301 לחוק קובע את שלושת יסודותיו של רכיב ה"כוונה תחילה" שבעבירת הרצח: יסוד ה"הכנה", יסוד ה"דם הקר" (היעדר קנטור) ויסוד ה"החלטה להמית", שהוא הרלוונטי לענייננו. לביסוס היסוד בדבר ה"החלטה להמית", נדרשת התביעה להוכיח כי הממית חזה, או צפה, את התוצאה הקטלנית של מעשיו, וכן על התביעה להוכיח כי הממית קבע לעצמו מטרה לגרום למותו של הקורבן ורצה בהתגשמותה (ראו: ע"פ 339/84 רבינוביץ נ' מדינת ישראל [1], בעמ' 258; ע"פ 402/87 מדינת ישראל נ' גנדי (להלן - עניין גנדי [2]), בעמ' 394; ע"פ 290/87 סבאח נ' מדינת ישראל (להלן - עניין סבאח [3]), בעמ' 364; ע"פ 396/69 בנו נ' מדינת ישראל (להלן - עניין בנו [4]), בעמ' 567). עוד נפסק כי יסוד ה"החלטה להמית" יכול להתגבש כהרף עין, אף במהלכו של האירוע הקטלני גופו, וכי

המבחן היחיד להתקיימותו נעוץ בשאלה אם גם בפרק זמן קצר ביותר אכן חזה הממית את תוצאות מעשיו וחפץ בהגשמת כוונתו (ראו למשל: ע"פ 624/89 יחזקאל נ' מדינת ישראל (להלן - עניין יחזקאל [5]), בעמ' 714; עניין סבאח [3], בעמ' 364; ע"פ 512/89 דניאלס נ' מדינת ישראל [6], בעמ' 503).

על-מנת לקבוע אם אמנם חזה הנאשם את תוצאות מעשיו ואם רצה בהן, נדרש בית-המשפט להתחקות אחר צפונות לבו, הלוך נפשו וטיב כוונותיו, והדבר מעורר קושי. על-מנת להתמודד עם הקושי שבהתחקות אחר דברים שבלב נעזר בית-המשפט בראיות נסיבתיות גלויות לעין, וכן הוא מסתייע בחזקות ובהנחות הנלמדות מן השכל הישר ומניסיון החיים (ראו י' קדמי על הראיות (כרך ג) [15], בעמ' 1244; עניין גנדי [2], בעמ' 394). הנחות וחזקות אלה משמשות כלי עזר חשוב לבחינת התקיימותו של היסוד הנפשי, ככלל, ולבחינת היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הרצח, בפרט. כך למשל מונה השופט ד' לויין בעניין סבאח [3], בעמ' 365 שורה של "מבחני עזר" המסייעים בהוכחת קיומו של יסוד ה"החלטה להמית", ובהם סוג הכלי אשר שימש לביצוע המעשה; צורת ביצוע המעשה וטיב הפגיעה; מספר הפגיעות בקורבן ומיקומן של הפגיעות בגוף הקורבן. חזקה ראייתית המסייעת אף היא לבחון את דבר קיומו של יסוד ה"החלטה להמית" היא חזקת הכוונה, המניחה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. חזקה זו יש בה, אם לא נסתרה או הופרכה, כדי להוביל למסקנה כי הנאשם החליט להמית את קורבנו".

באשר ליתר סעיפי האישום שיוחסו לנאשם, כפי שפורט לעיל, הנאשם נקט בפעולות שונות להעלמת ראיות ובכך ביצע עבירות של שיבוש מהלכי משפט, גנב את ארנקתה של ביאטריס, זייף שיק שהיה בפנקס השיקים שלה וקיבל את תמורתו.

אשר על כן, החלטנו להרשיע את הנאשם בעבירות כדלקמן:

1. שני מקרים של רצח בכוונה תחילה, בניגוד לסעיף 300(א)(2) **לחוק העונשין** תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
2. שיבוש מהלכי משפט על פי סעיף 244 לחוק.
3. גנבה על פי סעיף 384 לחוק.
4. זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 418 לחוק.
5. שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות לפי סעיף 420 לחוק.
6. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק.

ניתנה היום 22.7.14 במעמד הצדדים.